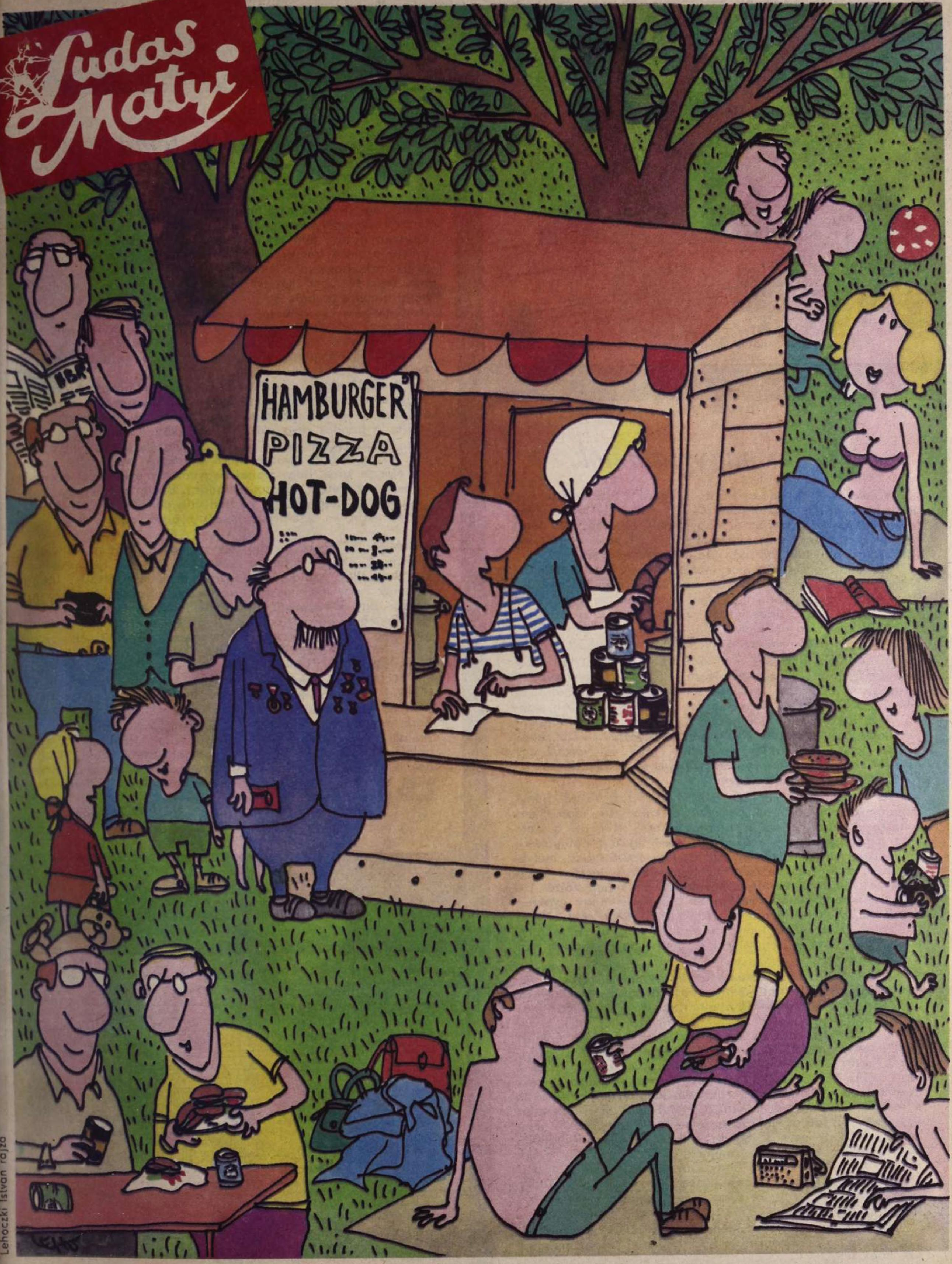
42. ÉVFOLYAM, 18. SZÁM   Ára: 3,80 Ft   1986. ÁPRILIS 30.

Ludas Matyi

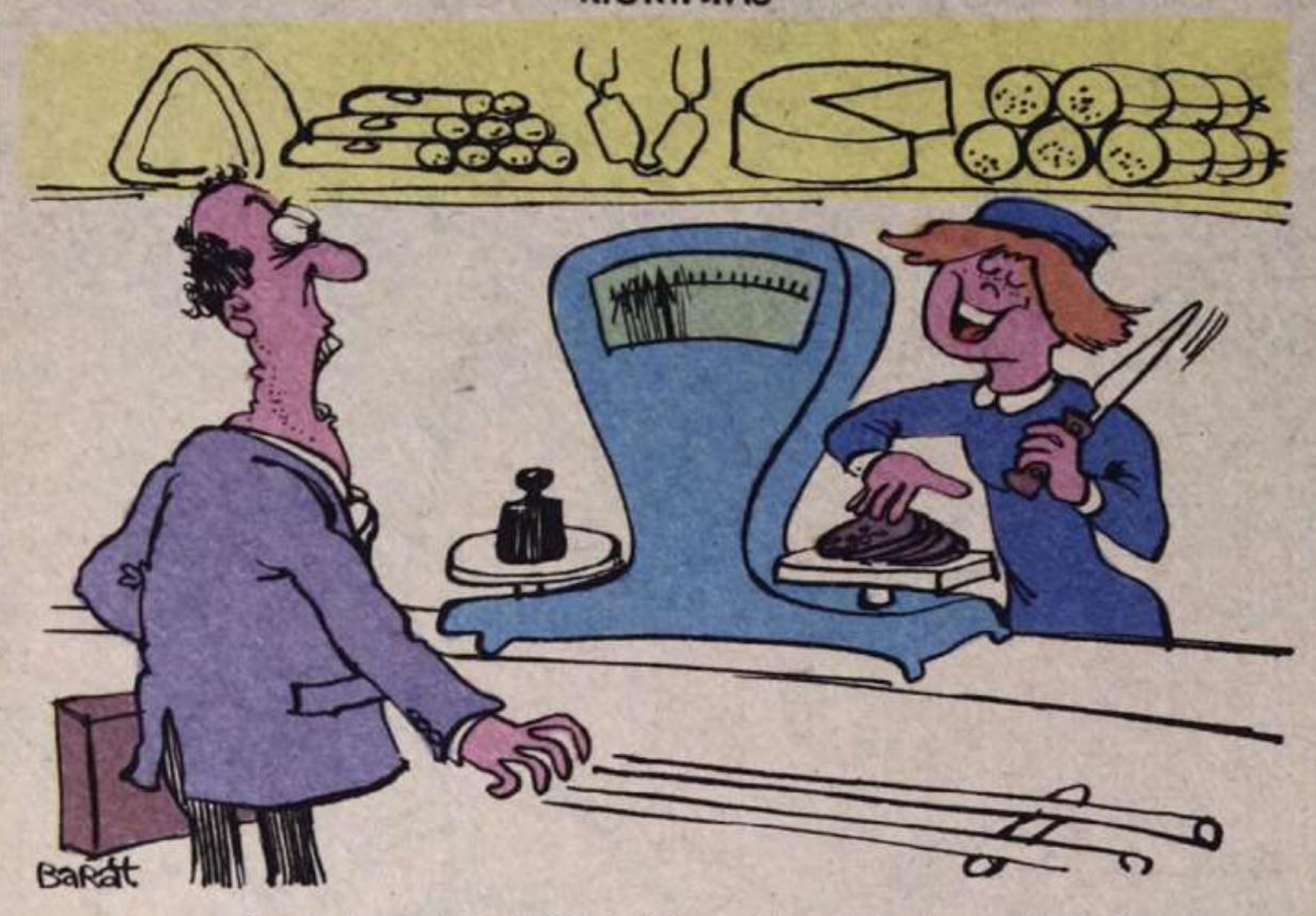
Lehoczki István rajza

RÉGI MOZGALMI EMBER

– Egy hot-dog és egy dobozos Gold Fassl az elvtársnak!

UJJÉ, A LIGETBEN – REVÜNK A 8–9. OLDALON

KIOKTATÁS

– A gazdasági mutatók talán pontosabbak, papikám?

Túró a nagymamától

Választékát állandóan bővítő tejiparunk hamarosan forgalomba hozza a nosztalgia-túrót. Így nevezik! Hogy milyen lesz? A nyilatkozat szerint „a nagymamák által készített túróra emlékeztet ízében és külleméen is". Azaz a nagymama (ritkán kapható) lekvárja után jön a nagymama túrója is.

De miért emlegetik mostanában annyit a nagymamát? Nem is emlékszem, foglalkozott-e túrókészítéssel és úgy hiszem, hogy az egykori nagymamák sem voltak egyformák. A nosztalgia meg a nagymama jelző inkább arra a szándékra utal, hogy „legyen olyan, mint régen volt". Nem *úgy* – nehogy bárki összetévessze a két szót! – csak *olyan*.

Miért, talán növekszik az elégedetlenség a mi túrónkkal szemben? Jó tíz évvel ezelőtt olvastam egy minőségellenőrzési jelentésben, hogy „a tízdekás csomagolású gomolyatúró és körözött állománya gyakran nem túrószerű". Azóta ilyen mondat nem bukkant fel, de legutóbb rögzítette egy KERMI-jelentés, hogy több tejtermék minősége romlott. Tehát lehet, hogy a túró most sem mindig túrószerű? Pedig mit várunk egy túrótól? Legalább azt, hogy túrószerű legyen. Sőt, bátran kimondom: azt, hogy túró legyen!

Az egykori megállapítást a nem túrószerű túróról iránymutatónak tartom, mivel nemcsak a körözöttre, gomolyára vonatkoztatható, hanem a nem cipőszerű cipőkra, a nem elég masinaszerű gépekre, meg a nem igazán épületszerű épületekre, mint amilyen például az egri sportuszoda, melyet már nem a nagymamánk épített, hanem mi és most a tartószerkezet hibáinak veszélyessége miatt be kellett zárni. De hogy a tejtermékeknél maradjak: tudvalevő, hogy gyakran a tejeszacskó sem igazán zacskó, mert a fólia nem eléggé fóliaszerű és itt nehéz lenne elővenni a nagymama fóliáját, mert ő csak a tejesüveget ismerte, amit több országban már ismét elővettek.

A közelmúltban a főváros és egyes vidéki városok nagyobb üzleteiben felirat jelent meg: „Nálunk nem folyik a tej." Ahol én láttam: folyt! Megtudtam, hogy a tejipar havi 1500 forinttal jutalmazza azokat a boltvezetőket, akik kirakják a táblát. Hozzátették ugyan, hogy az ígéretnek érvényt is kell szerezni az 1500-ért, de ki képes ezt mindenütt ellenőrizni. Egyébként is magyarázat mindig akad, olykor ez szintén inkább magyarázatszerű, dehát nálunk a munka is sokhelyütt csupán munkaszerű, sőt, nem eléggé munkaszerű és a vezetés, az irányítás is csak szerű. Pedig jól megmondta egy neves közgazdászunk, hogy termékeink nagyrészével nem az a baj, hogy nem a legkorszerűbbek a világon, hanem, hogy „nem egészen azok, aminek hívják őket." Így aztán a jobb túró elé odaírják, hogy „nosztalgia", a jobb lekvár elé, hogy „nagymama" – és biztos, hogy a nosztalgia-túró is drágább lesz, mint az átlag túró (azannya túró!), mivel a múltért fizetni kell.

Az, úgy látszik, túlzott igény, hogy minden túró valóban túró legyen és az méginkább, hogy csakis a túróra mondjuk azt, hogy túró.

Földi Iván

Kihegyezett téma

A szülői foglalkozás kiadásokkal jár. Itt vannak például a színes ceruzák is. Az apa, kinek keblét a nemzeti büszkeség dagasztja, természetesen magyar irónt vásárol. Otthon ünnepélyesen átadja gyermekének, s idilli a kép, egészen addig, míg nevezett kisiskolás neki nem áll kihegyezni az első írószerszámot. A szülő először vizuálisan értesül arról, hogy valami gond lehet, ugyanis hét éves sarjának feje testéhez képest aránytalanul megnagyobbodott, majd arcbőre a vörös egyre mélyebb színárnyalatait veszi fel, majd néhány másodperccel később már úgy bömböl, mint az ünnepi szónok, ha elromlik a mikrofon. Ezután öngyilkossági kísérletet követ el kisdobos nyakkendőjével, oly káromkodások közepette, aminőket még a legvadabb Bosnyák téri üzletkötéskor sem hallani.

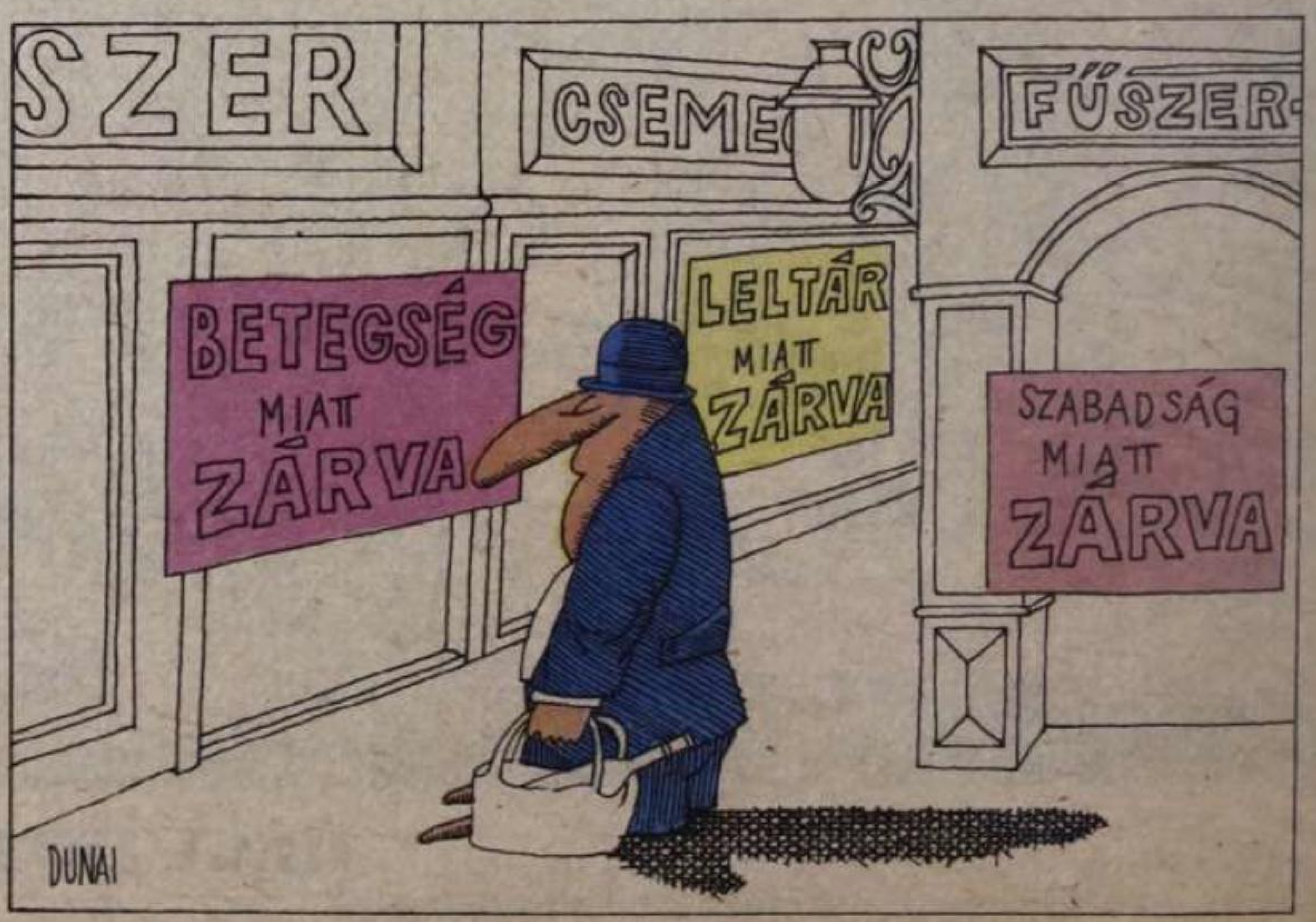
A szülő ekkor maga veszi kézbe a dolgokat. A ceruza engedelmesen nyomul mind beljebb a hegyezőbe, mígnem elérkezik ahhoz a ponthoz, hogy a hegye automatikusan kiesik. A gondos atya ekkor megbütyköli a hegyezőt, s úgy tesz, mintha nem venné észre származéka kaján pillantásait. Aztán a hegy persze újból kitörik. A szülő ekkor gondol először arra, hogy harmincegynéhány éves kora ellenére már megérett a rokkant-nyugdíjra. Bekap néhány nyugtatót, és újra hegyez, de közben irígyelni kezdi Sziszifuszt, akinek azért – legalábbis hozzá képest voltak sikerélményei.

A ceruza egyre inkább felveszi egy cigarettacsikk alakját, majd elfogy. Jöhet a következő, ennek hegyezésébe már beszáll a család. A nagymama néhány kísérlet után, kijelenti, hogy ma már a ceruzák sem olyanok, mint régen, amikor egy kihegyezett irón önvédelmi fegyvernek számított. Emlegeti Búvár Kundot, aki ősmagyar színes ceruzával fúrt meg egy komplett flottát, továbbá Botondot, aki gyermeke irónját használta kapukulcs helyett némely várkapu kinyitására.

A hegyezés folytatódik, a szülő elolvas néhány egészségügyi felvilágosító könyvet, s kikövetkezteti, hogy a gutaütés és az infarktus karnyújtásnyira került tőle. Úgy dönt, papírra veti végrendeletét, ám erre mégsem kerül sor, mivel az íráshoz magyar gyártmányú színes irónt akar használni. Pillantása az utolsó ceruzamaradványra esik, melynek oldalán ott díszeleg a márkanév: TITÁN. Ez aztán megérleli benne a döntést, hogy írjon egy glosszát. Természetesen írógéppel!

Vezda János

VÁLASZTÉK

BRENNER GYÖRGY:

Más most...

– Hiába éli szegény mama a második gyermekkorát, nem engednek el miatta GYES-re...

RITKA JÁRATOK

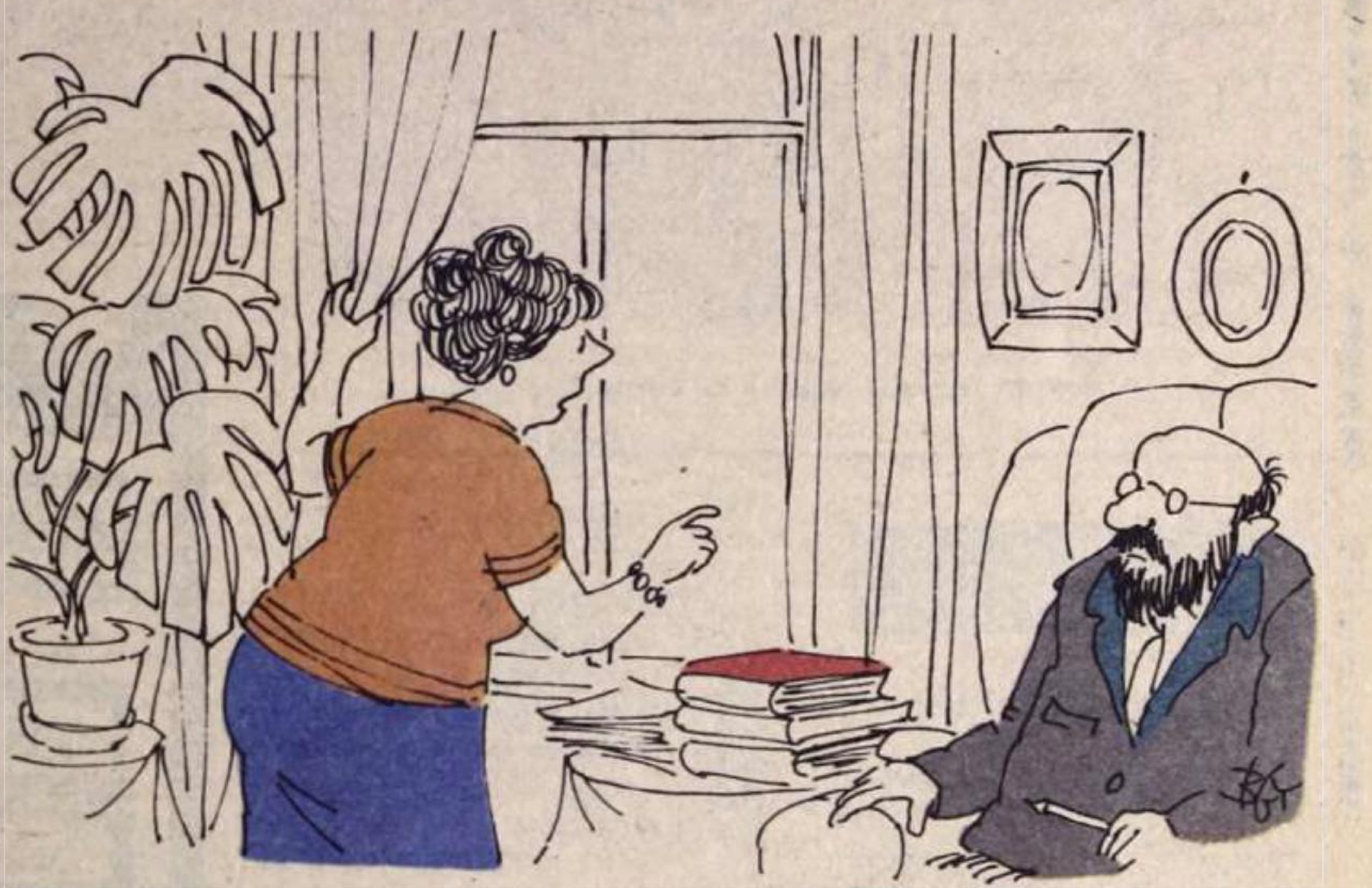

– Akiket sikerül végül leszoktatni az autóbuszozásról, azok közt kisorsolhatna személykocsikat a BKV...

– Nálunk nincs autóroncstelep, Darling, nálunk minden kocsi még jó!

LOMTALANÍTÁS

– Apus, már megint milyen papírokat dobott ki, hogy itt kotorászik a Bokor Péter?

LAKÁSOMATT

Megélénkült a sakkdiplomácia az utóbbi hetekben; a kedélyeket ismét felforrósította a Polgár—Mádl ügy. Mint ismeretes, Mádl Ildikó kihívta párosmérkőzésre Polgár Zsuzsát, és ez utóbbi, illetve édesapja mindezidáig elzárkózik a nemesnek ígérkező küzdelem elől.

Ez így talán még rendjén is lenne, hiszen mindenki azzal lép, akivel akar, Polgárék vonakodását azonban mind többen próbálják mostanában feloldani. A Magyar Ifjúság például 25 ezer forintot ajánlott fel a párosmérkőzés győztesének, a Kongresszusi Központ pedig mint leendő helyszín jelentkezett.

Bárhogy is legyen, tény: országszerte megszaporodtak a felajánlások a tervezett Polgár—Mádl mérkőzéssel kapcsolatban. Szocialista brigádok jelezték, hogy hajlandók kommunista szombatjuk bevételét felajánlani a győztesnek, néhány nyugdíjas a huszadika után megmaradó nyugdíját, vagy a tetanusz oltását hajlandó átengedni a jobbik sakkozónak.

Özv. Jónabrék Frigyesné, budapesti illetőségű nyugdíjas szerkesztőségünkhöz intézett levelében például határozottan leszögezi: ő kutyájának naponta háromszori sétáltatásáról is hajlandó lemondani, feltéve, ha ezzel elősegíti a hazánkban páratlan páros mérkőzés létrejöttét. Ő, mint egykori számtantanárnő, kiszámította, hogyha kutyáját napjában csupán kétszer sétáltatná, ezzel rengeteg energiát takarítana meg, ezt a megtakarítást felajánlaná a népgazdaságnak, ez utóbbi pedig ily módon jelentős összeggel támogathatná a versenyt.

A zöldséges maffia még nem nyilatkozott, mindössze néhány jegyüzér ajánlotta fel adózás utáni jövedelmének néhány százalékát. Nem zörög a haraszt, ha nem fújja a szél, tartja a népi bölcselet, így talán van valami alapja annak az országszerte elterjedt híresztelésnek, hogy Polgár Zsuzsa és Mádl Ildikó közötti párosmérkőzést augusztus huszadikán a városligeti Királydombon rendezi Koltay Gábor, a Kormorán együttes közreműködésével. Ha hinni lehet a pletykáknak, a nagyszabásúnak ígérkező, mintegy 30 millió forintba kerülő játékban több hazai popsztár is szerepet kap; sötét gyalogként és magyar huszárként ugrálnak a fekete—fehér mezőkön.

Mindezek természetesen csak híresztelések, amelyek vagy igazak, vagy nem. Egy azonban biztos: jelen sorok írója ezennel felajánlja csekély kiterjedésű, jobbára egyszobásnak mondható főbérleti lakását a Polgár—Mádl párosmérkőzés megrendezésére. Hogy mást ne mondjak, családunk minden tagja szereti a sakkot, bár bizonyos, itt nem részletezendő okok miatt jobbára a nem egészen két négyzetméteres főzőfülkénkben szoktunk hódolni kedvenc elfoglaltságunknak.

Mindent mérlegelve úgy gondolom, lakásunk e reprezentatív helyisége méltó színhely lenne egy ilyen találkozó megrendezésére. Igaz, nem túl tágas, de ezzel szemben egészen közel van a hűtőszekrény, így a versenyzők élelmezése különösebb gond nélkül megoldható. (Remélem, a két éljátékos szereti a zsíros kenyeret, ezzel jelentősen megkönnyítenék a rendezők helyzetét.)

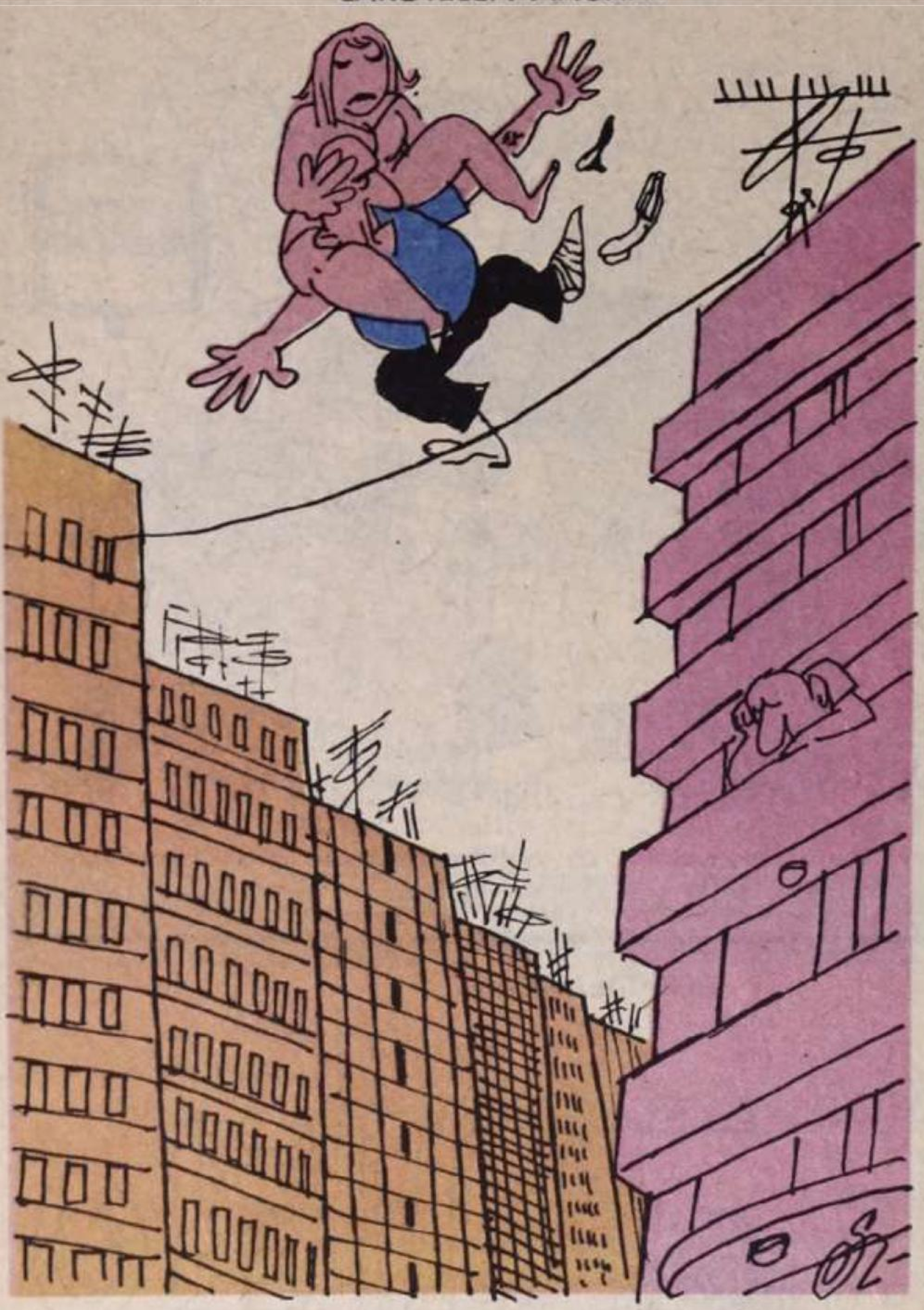
Tudom, nagy a konkurencia, úgy hallottam, hogy más értelmiségi családok (köztük albérletben élők is!) pályáznak a Polgár—Mádl sakkcsata megrendezésére, azonban úgy gondoljuk, a miénkénél kedvezőbb feltételeket aligha tudna más teremteni egy ilyen esemény számára. Hogy mást ne mondjak: ha azt a nagy piros fazekat, amelyben tárolókapacitás hiányában Marx, valamint Rejtő Jenő összes műveit tartjuk, valaki időlegesen átvállalná megőrzésre, konyhánk még az eddiginél is nagyobbnak tűnne.

Pénzdíjakat nem tudnánk felajánlani, hacsak a televíziós bevételekből nem folyna be némi összeg erre a célra. A mi házunkban például minden családban van televízió, így egyáltalán nem kizárt, hogy sokan akár havonta húsz forintot is áldoznának; Kovácsék például, a magasföldszint 2/b-ből 40 forintot ajánlottak fel, abban az esetben, ha valamelyik sakkozónő kézfejére jól látható betűkkel, tintaceruzával felírná, hogy *Mindenkit sokszor csókolnak Kovácsék.*

Kérjük Polgár Zsuzsát és Mádl Ildikót, mihamarabb jelezzék részvételi szándékukat, mert ajánlatunkat nem tarthatjuk a végtelenségig: akár megrendezik a párosmérkőzést, akár nem, jelenlegi lakásunkból mindenképpen tovább kívánunk *lépni.*

Föld S. Péter

LAKÓTELEPI MAGÁNY

– Így se törődik velünk a kutya se!

JÓL SIKERÜLT GYEREK

– A mienk is tizenhat éves, de szerencsére még minden holmija dotált!

A vőlegényt kapacitálja megasszonya:
— Esküdj meg, hogy esküvőnk után együtt leszünk minden áldott este.
— Erre nem lehet megesküdni, szívecském.
— Miért nem?
— Mert ha mi együtt leszünk minden este, az már nem lehet áldott.

SZILÁNKOK

PÓTMEGOLDÁS

— Én a futballmeccsen mindenkit szidok teljes hangerővel, mert a feleségemnek nem merek szólni otthon egy rossz szót sem.

KÉNYELMESSÉG

— Nem mozdulok ki a megszokott kényelmes otthonomból, de befizettem egy társasutazásra a szomszédomnak, hogy majd elmesélje, mit látott Dániában.

MOHÓSÁG

— Doktor úr, a teljesen ép, egészséges harminckét fogamhoz szeretnék egy harmincharmadikat.

JELLEMZÉS

Olyan jó orvos, hogy már a várószobájában meggyógyul a beteg.

BIZALOM

— Úgy bízom Benned, mint magamban. Vagyis sehogy.

KARAKTER

— Borravalót elvből nem adok, csak elfogadok.

FIGYELMESSÉG

TISZTELT BETÖRŐ ÚR! NEM RÉGEN CSINÁLTATTAM AZ AJTÓT, EZÉRT NE FESZÍTSE FEL! KULCS A LÁBTÖRLŐ ALATT!

HIRDETÉS

JÖVŐ HÉT CSÜTÖRTÖKÖN VONATON SZEGEDRE UTAZOM. EZÚTON KERESEK SZIMPATIKUS, KELLEMESEN TÁRSALGÓ NEM DOHÁNYZÓ ÚTITÁRSAT!

MAGÁNY

— Kérek egy levélpapírt, borítékot, bélyeget és valami címet, akinek írhatnék.

PRAKTIKUS

— Editke, én szeretem a praktikus ajándékot. Fogadja el tőlem ezt a csokor friss, illatos újhagymát.

ROKONSÁG

Brahovácz meséli:
— Az én családomban állandó a perlekedés, intrikálás, veszekedés. Hozzanak olyan rendeletet, hogy az ember maga választhassa meg a rokonait!

BÜSZKESÉG

— Pechemre a falunkból most város lett. Pedig én mindig büszke voltam rá, hogy falusi gyerek vagyok.

PAPUCSFÉRJ

— A feleségem két hétre elutazott a rokonaihoz. A napi veszekedés adagot most magnóról kell meghallgatnom.

Galambos Szilveszter

FÜLÖP GYÖRGY:

Köszöntsük egymást gyerekek

ÁPRILIS

28 HÉTFŐ – Valéria

Egy szarkaláb, Valéria,
még nem túl nagy tragédia.
Akkor szorít vénség marka,
hogyha jön az egész szarka!

29 KEDD – Péter

Luxuslakást vett a Péter
húszezer egy négyzetméter.
Mit gondolnak, miből futja?
Tán csak nincsen olajkútja?

30 SZERDA – Katalin, Kitti

Mindig vidám legyél, Kata!
Ne légy meteoropata!
Ha az idő nem is napos
sose legyen kedved lapos.

MÁJUS

1 CSÜTÖRTÖK – Munka ünnepe

Május 1. a munkaünnep.
Jámbor kívánságnak tűnhet,
forró óhaj, ámde elvi:
hogy legyen mit ünnepelni!

2 PÉNTEK – Zsigmond

Csigaház a kocsid, Zsiga,
te vagy bent a csigabiga.
Szuszogsz, mint a hízottliba...
Feldobod a talpad, Zsiga!

3 SZOMBAT – Tímea, Irma

Jobban tenné, tisztelt Irma,
ha néha egy kicsit sírna.
Oly szilárd az egyenjoga,
beletörik férje foga.

4 VASÁRNAP – Mónika, Flórián

Nem mondható éppen Flóri,
hogy az apád szegény csóri.
Fürösztgetnek tejben-vajban,
talán ezért leszel bajban...

TÖNKREMENT VÁLLALAT

– Egy igazgató, havi tizenötezer, először...

TAKARÉKOSSÁG

– A lyukkártyákat ezentúl egy nyugdíjas MÁV-kalauz csinálja.

AZ ESZMÉNYI MEGOLDÁS

Cugspicc úr, a jónevű alkatrészes a combját csapkodta jókedvében.

— Méghogy húszas fogaskereket? CA-s Trabanthoz? Uram, én imádok röhögni. Nekem megvan kazettán Hollywood hőskorának valamennyi burleszkje, Zigottótól Harold Lloydon át Zoroig és Huruig. De ilyen jót azóta sem röhögtem, amióta Beatrix királynőt nagyiccének nézték Gömörben.

Éreztem, hogyan illan el humorérzékem utolsó satnya cseppje. Ámulva láttam, hogy reszket a kezem.

— Cugspicc úr — mentem át esdeklőbe, — nekem kell az a húszas fogaskerék. Az ég szerelmére, segítsen rajtam.

Eltűnődött.

— Nézze, tudok egy tagról, aki gyűjti az ilyesmit. Itt elindul egyenesen, aztán Krasznahorka büszke várához érve befordul mindjárt az első sarkon jobbra. De, ha talál egy ilyen micsodát, ne feledkezzék meg rólam. Szép pénzt adok érte. Tudja, a múzeumom számára.

Tyukodi pajtás kuncsaftjai nem tépték ki egymás kezéből a kilincset. A tulaj csendeskén ült a pult mellett és busongó tárogatások közepette tette gúny tárgyává a labancok apraját-nagyját. Ám óhajom hallatán ez a kedveszegett ember is pogány derűre fakadt.

— Méghogy húszas fogaskereket? — tört ki harsány cikákolásba. — CA-s Trabanthoz? Köszönöm cimbora, hogy mosolyt loptál ecetes vonásaimra. Ilyen jót azóta sem kacagtam, amióta leesett a Rigó lovam patkója. Pedig az nagy móka volt. Jeges volt az út s majd kiszaladt alóla.

Mit mondjak, nem osztottam jókedvét. Úgy éreztem magam, mint a labancok leghitványabbika a deres őszi avaron.

— Tyukodi úr kérem — ereszkedtem térdre —, nekem szükségem van arra a húszas fogaskerékre. A mennybéli magasság is megáldja...

Megesett a szíve, mert a kurucok már csak ilyenek.

— Nézze, cimbora, hallottam egy szittyáról, akit érdekelnek az efféle avíttságok. Vágjon csak neki toronyirányt, aztán, ahogy Ópusztaszerre ér, forduljon a harmadik lámpánál balra. De, ha talál efféleét, gondoljon ránk. Mikes Kelemen nénikéjének van egy antikváriuma Zágonban...

Picur, a sámán, kumiszt puhított a nyereg alatt, amikor rátörtem óhajommal. Ám az első mondatot is alig tudtam kinyögni, Picur máris átesett a jurta túloldalára örömében.

— Hihihi, huhuhu — kiáltott ősmagyar szokás szerint. — Méghogy húszas fogaskerék? És a tetejébe CA-s Trabanthoz? Hát nem latiatuc feleim zümtükkel, hogy ezer éve hiánycikk? Ilyen jót nem kacagtam, amióta rögtön a Szerződés után önkéntes váradásra hívott a Vöröskereszt.

Ismételt esengőim azonban meglágyították a szívét. Bülbült hintett a szenelőre és azonmód transzba esett.

— Látok! Látok! — zihálta. — Etelköz lankáin odahagytunk néhány CA-s Trabantot. És, ha a gaz besenyők nem pusztították le valamennyit, akkor... Nem! A köd kavarog. Mégsem Etelköz ez, hanem Lebédia...

Minthogy az útlevelemben éppen nem volt Lebédiára szóló ablakom, folytattam a siránkozást.

— Na figyeljen, harcos — unta el végül könnyűimet a sámán. — Hallottam egy hadfiról, aki foglalkozik ilyesmivel. Nézze, vágjon neki, amerre a part szakad és, amikor Neandervölgybe ér, zörgessen mindjárt a harmadik barlangon.

Vu, az ős éppen családi életet élt, amikor bezúdultam. Hol ő húzgálta hajánál fogva a nejét a neolíton, hol a neje őt. Ám óhajom — halleluja! — nem zaklatta fel amúgy már meglehetősen differenciált lelkivilágát.

— Húszas fogaskerék? — kérdezte enyhén pythecantropikus dialektusban. — CA-s Trabanthoz? Hézag egy szál se. Azonnal utánanézünk.

És percek alatt pattintgatott egyet...

Peterdi Pál

– Most aztán gyorsan fel a tetőteraszra napozni, a szomszédok úgy tudják, hogy három évig kairói kiküldetésen voltál!

MÁJUS ELSŐ VASÁRNAPJA

– Anya, értsd meg, hogy mi dolgozunk, vegyél magadnak a nevünkben valami virágot!

Szakszervezeti tag lett az angol anyakirálynő

GÁSPÁR SÁNDOR VISZONT NEM PÁLYÁZIK AZ ANGOL TRÓNRA

DÖBRÖGI-DÍJ '86

Hagyományainkhoz híven ebben az évben is kiosztjuk a Döbrögi-díjat.

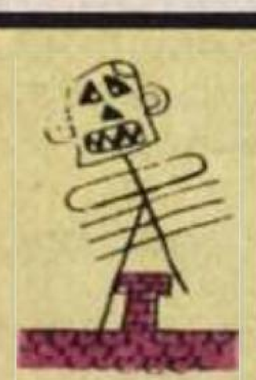
Kérjük olvasóinkat, hogy legkésőbb május 3-ig írják meg nekünk, hogy 1985 májusától napjainkig melyik intézmény, vállalat magánszemély érdemli meg ezt a díjat másokat felbosszantó tevékenységéért.

A borítékra írják rá: Döbrögi-díj.

A díjazottak névsorát május végén közöljük.

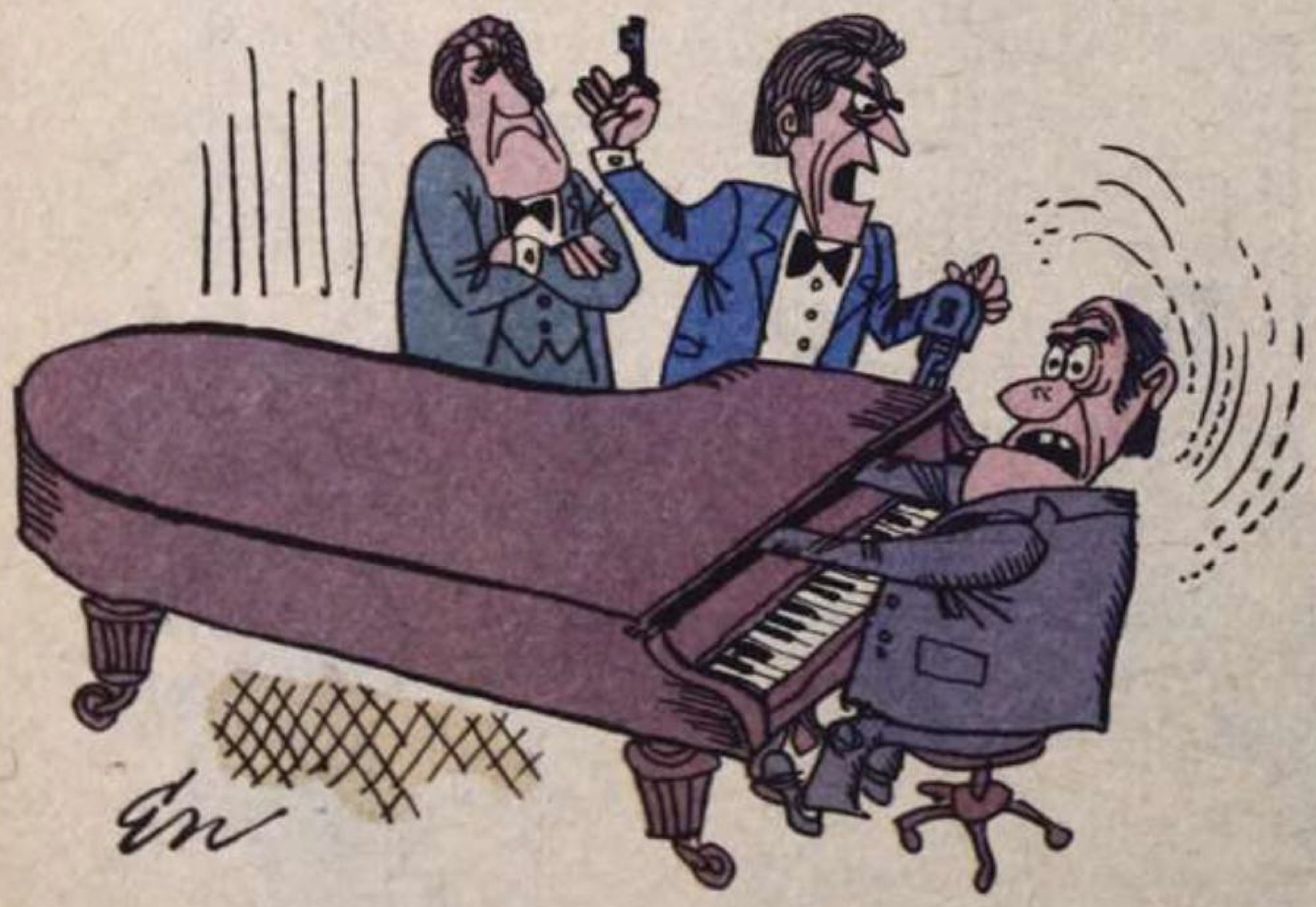
FUTAPEST

Szavazott már a Bádog Antennára?

ANTITALENTUM

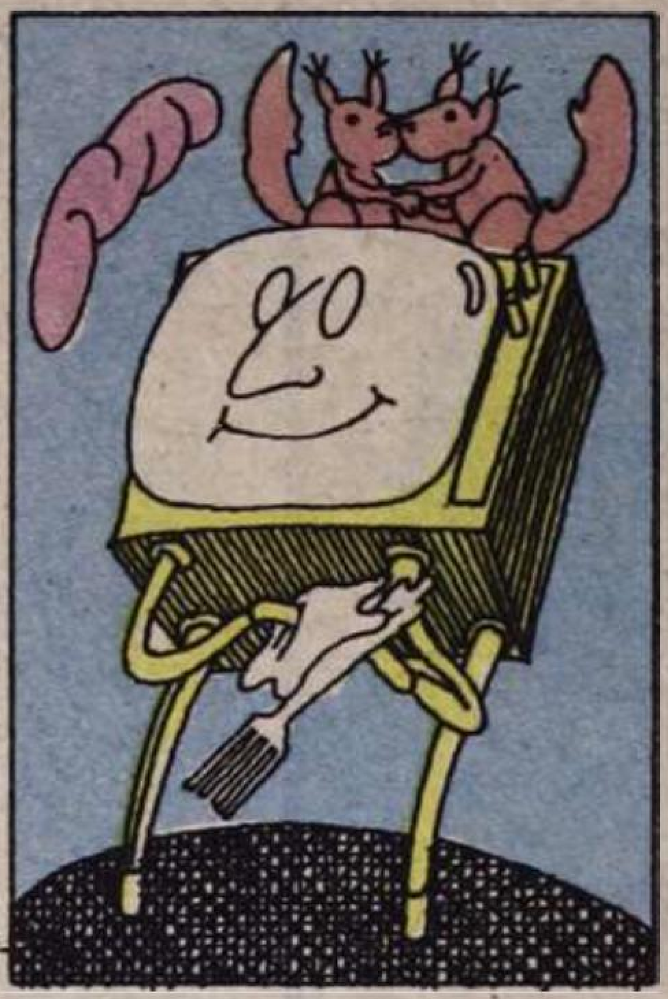

– Majd a Liszt-év végén kinyitjuk a lakatot.

Harmadszor is bajnok a Honvéd

MOST SZÉP LENNI KOMORÁNAK

SMIRGLI ÉS TOSCA

„Tévézni emberi dolog."
(Kovács János)

Csókollak anyukám, szia!... Bocsásson meg, szerkesztő úr, de megígértem a feleségemnek, hogy mielőtt beszélgetni kezdenék önnel, köszönök neki itt a nyilvánosság előtt. Én mondtam, hogy ez nagyon zsenáns, de ő visszatromfolt: a vasárnapi játékvezető úr is, mielőtt kapcsolni kezdett volna, hazaköszönt a tévé előtt ülő kislányának, merthogy a gyerek ezt kérte a születésnapjára. Hitvesem ettől rózsaszínben kezdte látni a világot, azt hitte, megvalósult a nyugdíjas pedagógusnő álma. Nejem ugyanis látott egy műsort, amelyben szó esett egy kedves kompániáról, akik együtt járnak kirándulni, együtt névnapoznak és disznótoroznak, s akik Mókusőrsnek nevezik magukat. Az említett pedagógusnő, akit éppen a képernyőn vettek fel mókusnak, szerfölötti elragadtatásában azt kívánta, hogy ez az őrs bővüljön várossá, megyévé, országgá. Mily szép is volna, mondotta életem párja, ha mindez beteljesülne és valóban Mókusország lennénk! Akkor a mi kis mókustelevíziónkban csak a családi intimitások mogyorócskáit rágcsálnánk, s nem lenne soha rémségek kicsiny szombatja, mint amilyen a legutóbbi is volt, amikor egymásnak adta a kilincset Rocambole, az Airport '77 és A madarak szeme, úgyhogy délutántól éjfélig egy frászban leledzett a néző... Oldalbordámmal amúgyis valami baj lehet, szerkesztő úr. Hajdan imádta a krimiket, el nem lehetett volna vonszolni a tévé elől olyankor. Most pedig épp az ellenkezője. Néztük együtt a Starsky és Hutchot, tíz perc után felállt, hogy ebből ennyi elég, látta, ki a tettes, tudja, hogy S. és H. úgyis megmaradnak, mert szükség van rájuk a következő epizódban, a kedvesen delíriumos hölgy pedig valami szörnyű veszélybe kerül majd, ahonnan a főhősök az utolsó pillanatban kimentik, mindig így szokott lenni, miért ma lenne másképp, neki rengeteg a dolga a háztartásban, inkább azt csinálja. Ekkor még nem szóltam semmit. Pár nap múlva az Aranyifjút néztük együtt. Hitvesem hamar felállt mellőlem, hogy most már látta ki a gyilkos, a főhősért sem aggódik, túl fogja élni, hiszen ő meséli el az egészet, akkor minek üljön itt, hiszen úgyis dolga van a háztartásban. Mondtam neki szelíden: anyukám, hogy lehetsz ilyen közömbös, hiszen itt egy ártatlanul megvádolt emberről van szó. Köszöni, mondta epésen, de ebből a témából fölösen el van látva, három hétre bespájzolta neki a tévé a Maurizius-ügyet. Vedd figyelembe, szívem, mondtam most már ingerültebben, hogy ez nem egy kommersz krimi, ebben irodalom van, Hunyady Sándor, meg minden, ebbe külföldi pénz van befektetve, meg külföldi színészek... De csak ment és takarított némán...

— Rászól az asszonyság a háztartási alkalmazottra: ugyan, Mari, hogy énekelhet ilyen alpári nótát! Mire Mari megbékítőleg: csak ilyenkor, padlósikálás közben szoktam ezt dalolni, amikor az ezüstöt pucolom, akkor mindig a Tosca imáját énekelem...

— A cselédnóták után divatba hozzuk a cselédvicceket is, szerkesztőkém? Megpróbálom kitalálni, miért éppen ezt mesélte el. Azt akarja tanácsolni talán, hogy ha már nem tudom lebeszélni a feleségemet arról, hogy tévézés közben dolgozzon, legalább arra próbáljam rábírni, hogy a műsor szintjéhez igazodó munkát végezzen? Ugyan, drága szerkesztő úr, hogyan bírná el az a nyomorult padló azt a rengeteg súrolást?! Jobb tanácsa nincsen?

— Nézze talán őnagysága a gazdaságpolitikai műsorokat. Az Új Reflektor Magazinban legutóbb a Borsodi Ércelőkészítő Mű bővítésének krimijét láttam. Abban voltak csak igazán hajmeresztő dolgok — a smirgli kiesett volna kedves neje kezéből, ha látja! —: elszúrt építkezés, elszórt százmilliók, elveszett dokumentumok, eltűnt emberek. És semmi átlátszóság! Ott aztán nem voltak kiszámítható fordulatok. Ott nem derült ki jó előre, hogy ki a tettes! Mit előre — még utólag sem. Soha.

Radványi Barna

JÁTÉKSZENVEDÉLY

– A nyugdíjamat ellóversenyeztem, kérem a tízezres kérdést...!

Pesten járt a Világbank elnöke

TARHÁLUNK, MR. CLAUSEN, TARHÁLUNK?

KÜLÖNÖS MESTERSÉGEK KULISSZATITKAI

A GYERMEKTÉVÉJÁTÉK ÍRÓ

Sohasem tudtam megmagyarázni magamnak, hogy gyerekeknek miért írnak és miért játszanak úgy — mintha kizárólag hülyék ülnének a képernyők előtt. Ezért elhatároztam, utánajárok egy ilyen, gyerekeknek szánt tévéműsor születésének. Egy hónapig együtt laktam Éless F. István szerkesztővel, mindenhova elkísértem, már ahova lehetett. Első színhely az író lakása. A dolgozószoba kedvesen rendetlen. Az íróasztalon újsághalmok, a földön mindenütt könyvek. Szinte csak négyzetméternyi hely szabad a parkettán. Itt ül a földön törökülésben az író. Kopott házikabátja könyékig feltűrve, egy vastagabb tűvel éppen üres Valerianás üvegek műanyag fedelét lyukasztgatja. Sószórót gyárt. Már az egész rokonságot ellátta sószóróval. Kedves ajándék egy írótól.

— Jó napot kívánok, Éless F. István vagyok a gyerektelevíziótól. Pődör Dezső író urat keresem — szólt a szerkesztő megilletődve.

— Annyi kevés. Én is a piacból élek.

— Mármint mi kevés?

— Bocsánat, egy kicsit előreszaladtak a gondolataim — szabadkozott az író. — Mennyit is mondott?

— Még nem mondtam semmit. A „Füttyentő” című gyerekműsor részére szeretnék Önnel egy interjút készíteni. Természetesen a szokásos honoráriumért. Megszólaltatás — 1500 vagy ha húsz percen túlmegy, akkor vehetem kistévéjátéknak is. Akkor felmehet 2000-ig. De ha van önnek a szerényben valamilyen katonai egyenruhája, akkor vehetem helyszíni közvetítésnek a díszszemléről és akkor lehet akár 2500 is. Ha franciául mondja az interjút, akkor plusz 5 százalék nyelvpótlék, ha arabul mondja és közben lőnek valahol, akkor plusz 7 százalék nyelv- és plusz 15 százalék veszélyességi pótlék. Mínusz természetesen az SZTK — hadarta gyorsan a szerkesztő, mint amikor a nyomozó gyorsan elhadarja a gyanúsítottnak a jogait. Az író egy ideig kóstolgatta a számokat, majd így szólt.

— Rendben. Mi a műsor címe?

— Füttyentő.

— Ez valamilyen urológiai műsor?

— Nem. Gyerekműsor — vallotta be a szerkesztő.

— Az megdrágítja a dolgot. Füttyentő... még sohasem hallottam ilyen műsorról.

— Pedig ez lesz a huszonharmadik. Nagyon nagy siker. Ilyen könnyed, jópofa, irodalmi, lesz benne írónő, költőnő, pöszén beszélő dagi gyerek, kutya, amely elvész állandóan, meg beszélő hagymácska meg körtécske, meg beszélő csótány meg minden... — magyarázta a szerkesztő, most már nagyobb nyugalommal, érezvén, megvan a halacska. Az író beleegyezett az interjúba. A szerkesztő kifüttyentett az utcára, és a Televízió egész apparátusa benyomult a szobába. Egy kezeli a hangot, egy a kamerát, kettő tartja a kábelt, egy ügyeletes villanyszerelő, egy ügyeletes rendőr, kettő kezeli a büfét, és jött még egy vonósnégyes is — merthogy irodalmi a műsor. Hogy hogyan is zajlott le az interjú? Álljon itt egy dokumentum.

Szerkesztő: Szervusztok kedves Füttyentők! Amint azt az elmúlt műsorunkban rengetegen megfejtettétek, Kovács Magda írónő harisnyájába a zöld kecskebogyó került, így Hagymási Katalin érdi kispajtás pörgethette meg a szerencsekukát, ami éppen a „K” betűnél állt meg. Így tehát a mai vendégünk Pődör Dezső író! Kedves Dezső bácsi! Megkérem, mondjon nekünk valami teljesen érdektelent!

Író: Mindenekelőtt meg kell mondanom, hogy én nagyon szeretem a gyerekeket. Annak idején a családunkban szinte hagyomány volt gyereknek lenni. Annak idején apám, sőt nagyapám is gyerek volt. Anyai ágon is tele vagyunk gyerekekkel. Egyedül Portörő Bálint nagybátyám nem volt gyerek, mert őt 18 évesen találta a dédnagyanyám. Úgy hogy én nagyon szeretem a gyerekeket, sőt a gyerekműsorokat is. Az „Áruházak ajánlata” mellett a legkedvesebb műsorom a „Füttyengető”. Ha csak lehet, megnézem.

Szerkesztő: Most éppen min tetszik dolgozni?

Író: Sószórókat csinálok Valerianás üvegekből.

Szerkesztő: Irodalmilag min tetszik dolgozni?

Író: Én irodalmilag dolgozom a sószórókon. Ugyanis egy nagyobb tanulmányt írok „A munka közbeni balesetek alatti káromkodások keletkezése” címmel. Itt egy magnetofon. Namost. Ha beleszúrok az ujjamba, felveszi amit mondok. Például...

Szerkesztő: Jaj, ne... ez egy gyerekműsor...

Író: Ezt reggel mondtam: „Hogy az a jó édes prágai lendkerekes hegyibúvár nénikéjét annak, aki fólia alatt jött a világra!...”

Szerkesztő: Ezt majd kivágjuk... Gyerekeknek nem tetszett írni színdarabot?

Író: Dehogynem. Annak idején nagy sikerrel játszották a Bagoly Színpadon a „Tizenkét huncut lópete” című zenés mesedarabomat. Egy zsokéról szólt, aki álmában csöngetett egy kicsit. De vannak bemutatlan gyerekdarabjaim is.

Szerkesztő: Jaj, Dezső bácsi! Hadd mutassunk be egyet...

Író: Nem, nem akarom, hogy úgy nézzen ki... az az egész polc ott mind a gyerekdarabom... De zavarba hoztok...

Szerkesztő: Dezső bácsi! A gyerekek is kérik! Ugye kéritek?

(Szerkesztő) Itt be fogjuk játszani, hogy „igen”.

Író: Mit csinálnak?

Szerkesztő: Ez nem lesz benne az interjúban, csak mondom, hogy itt be fogjuk vágni — egy csomó gyerek ül egy teremben bazi nagy és kényelmetlen kockákon, és egyszerre kiabálják, hogy igen.

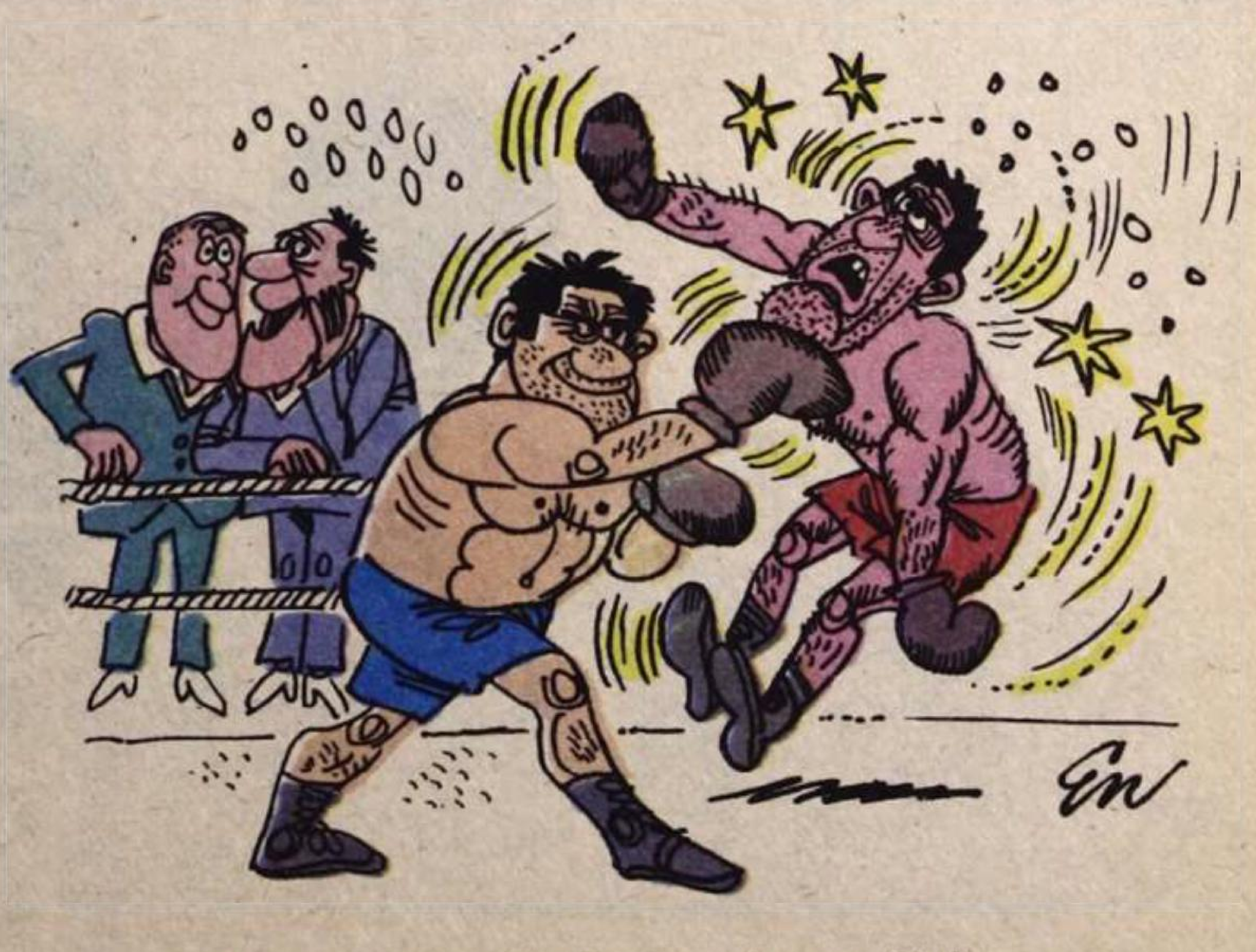
Író: Ja úgy más. Ha a gyerekek is kérik, akkor odaadom... Tehát kedves „Füttyentők”, nézzétek meg a „Sün sógor a tanácstagválasztáson” című mesejátékomat...

És lőn. Vasárnap délelőtt rázta meg az országot a mű. Aznap délben feltűnően sok karikás szemű gyereket sétáltattak a Várban. Megint azok jártak jól, akik misén voltak.

Sinkó Péter

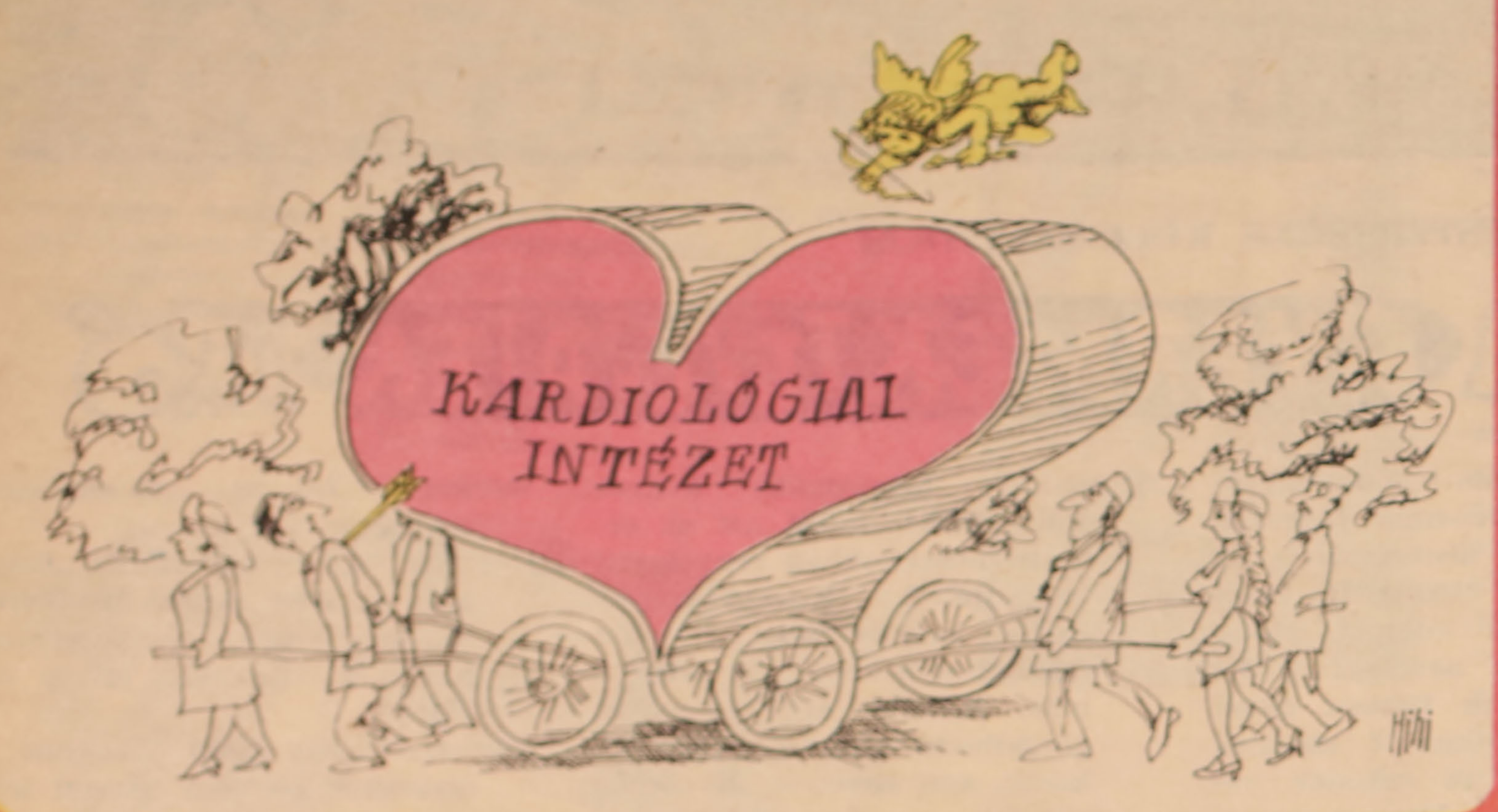
FUTÓNÖVÉNY

– Amióta fair play díjat kapott, soha nem üt vissza...

FELVONULÓK

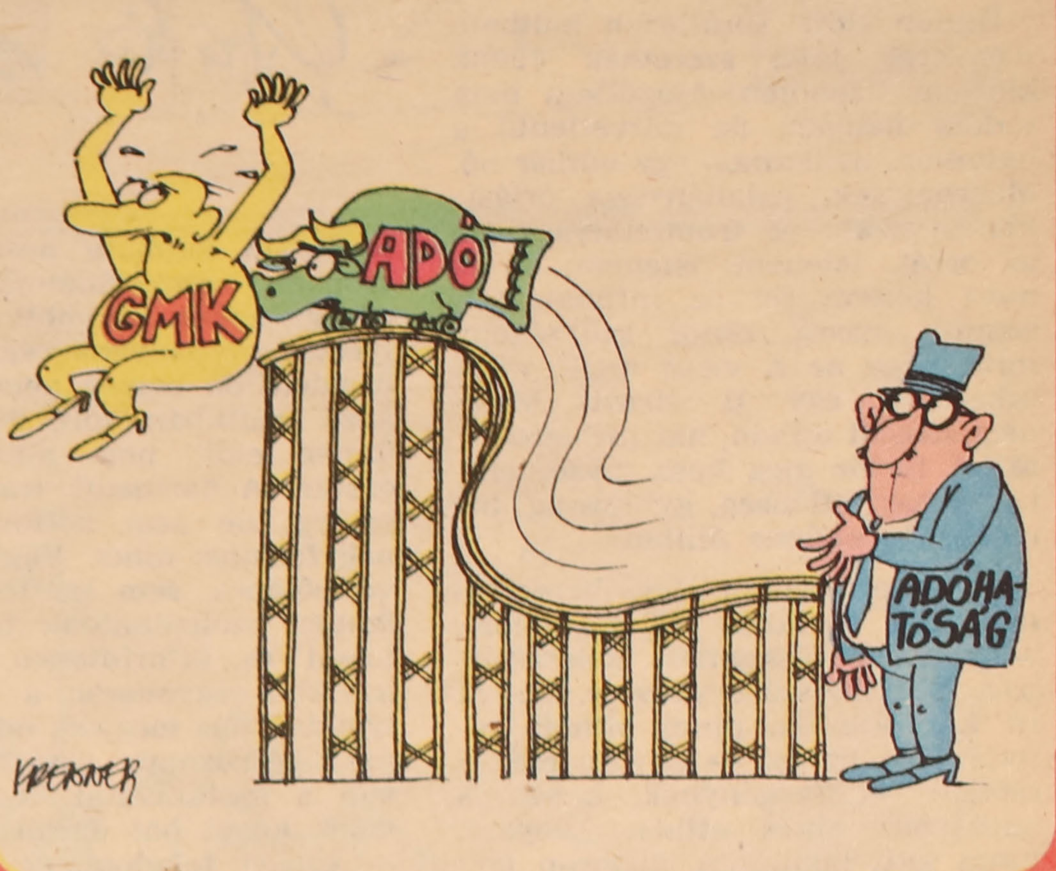
MAI IGÉNYEK

– Kisfiam, nehogy elengedd a papát!

VIDÁM PARK '86

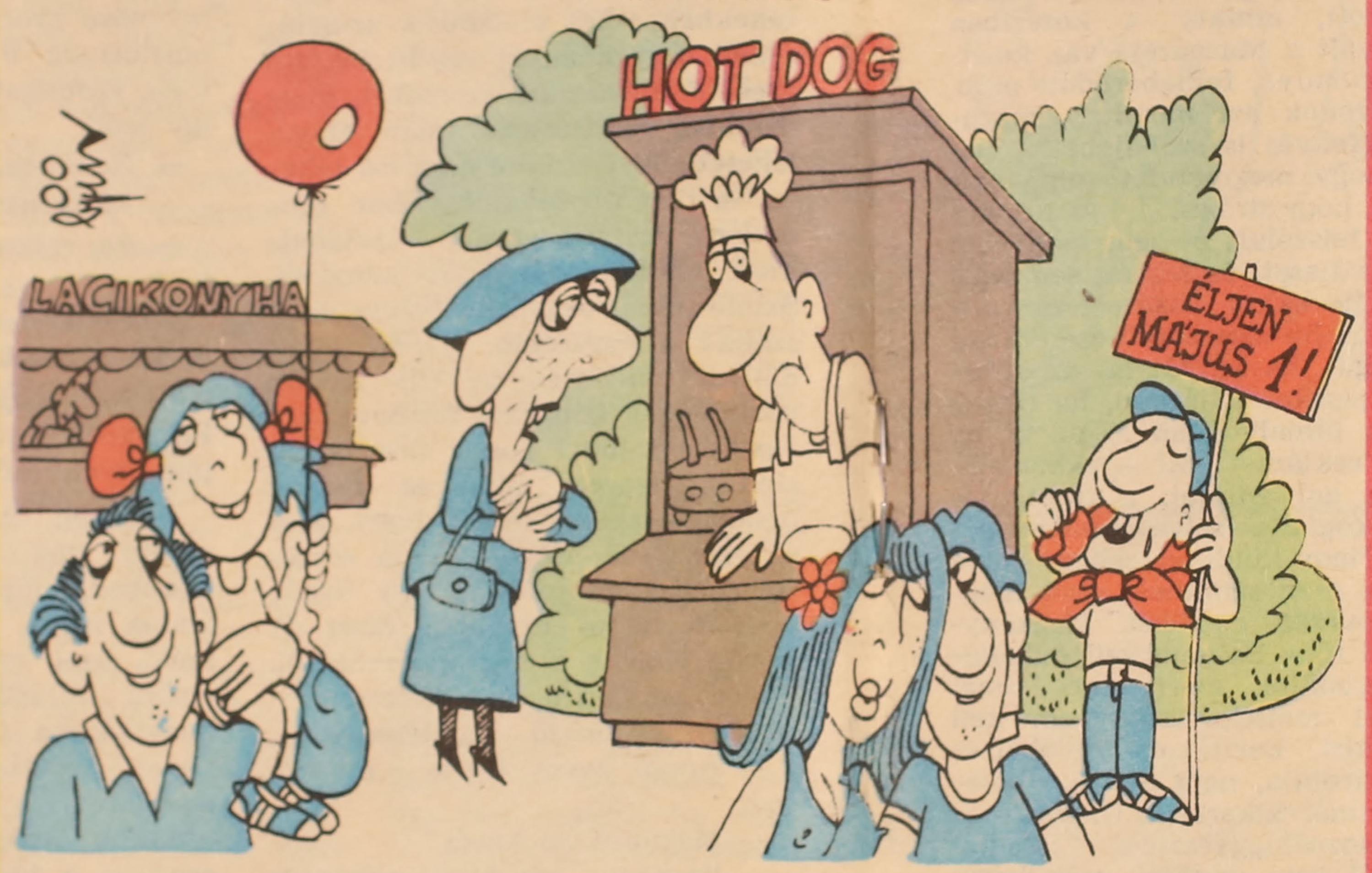

PAJZÁN EBADTA

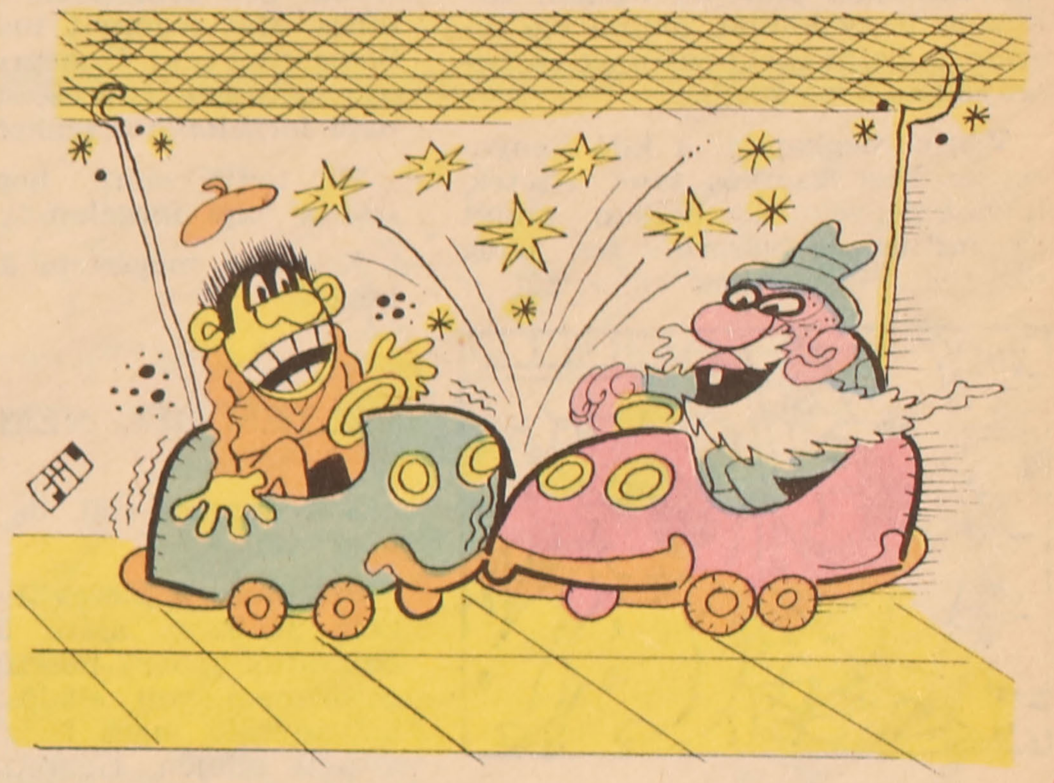

KISNYUGDÍJAS

– Tessék mondani, a Róbert bácsi konyhája megnyílt már?

– Én vagyok az a nyugdíjas, akit a múltkor majdnem elgázolt a zebrán.

UJJÉ, A LIGETBEN...!

– Igazgató úr, sajnos nincs több kétforintosunk.

ELVARÁZSOLT KASTÉLY

Ez a noszalgia-szoba az ötvenes évekből

GAZDAG VÁLLALAT

– Jók voltak idén a jelszavak!

Csak úgy firkálgatok

INFLUENZA

Ünnep előtti sorállás a boltban. Kenyeret, tejet szeretnék venni. Előttem tizenöten. Mögöttem nem tudom hányan, de közvetlenül a hátamon, nyakamon egy náthás nő. Megremegek, valahányszor óriásikat prüszköl és trombitálva fújja az orrát. Istenem, istenem, én is most keltem fel az influenzából, semmi másra nincs szükségem, mint hogy az A vírus mellé most beszedjek egy B vírust. Miért nem marad otthon, aki influenzás? Miért fertőz meg húsz másik embert? Kegyetlenség, gyilkosság, bíróság elé kellene állítani…

Így mérgelődöm, így hergelem magamat és állok és számolom, hogy most tüsszentett kétszázadszor, most kétszázegyedszer. De hát itt kell állnom, nincs otthon kenyér. Hát persze — enyhül meg a szívem —, szegénynek, ennek a náthásnak sincs otthon kenyere, nincs akit leküldjön, biztosan férje, hat gyereke fekszik lázasan. Megértőnek kell lennem, nem lehet mindjárt plafonig ugrani. Behúzom a nyakamat, arcom elé teszem a tiszta zsebkendőmet és belenyugszom sorsomba.

Végre megkapom a kiló kenyeret, a liter zacskós tejet, fizetek, továbbmegyek. És hallom, amint az influenzás vásárol: hat üveg sört és négy doboz cigarettát…

BÉLYEG

Nem mehet tovább. Válaszolnom kell az asztalomon tornyosuló levélkazalra. Leülök az írógéphez, egymás után írom a leveleket, címezem a borítékokat. Közben, pihenésül, leszaladok az utcára, nyitott trafikot keresek, bélyeget akarok venni.

Az első trafikban egyáltalán nem tartanak bélyeget. Nem üzlet. Egyébként is, beleszámít a forgalomba, rémes adót sóznak rá. A trafikban kapható neszkávé, matyóbaba, csokoládétojás, kártya, pamut, zokni, kitömött majom, golyóstoll, harisnyanadrág, rágógumi, minden, de bélyeg nem. A következő trafikban volt, de elfogyott, ünnep előtt nem adtak már a postán. A harmadik trafikban van bélyeg, de sem kétforintos, sem négyforintos nincs. Vagyis sem levelezőlapra, sem levélre való. Ellenben szolgálhatnak háromforintossal és ötforintossal. A vicces trafikból egyenesen a Keleti pályaudvarhoz megyek, ott éjjel-nappal, hétköznap, vasárnap nyitva van a postahivatal. A megírt levelek közül hat darab nálam van — ezeket feladom, és kérek száz darab kétforintos és ötven darab négyforintos bélyeget. Döbbent csend. Szó sem lehet róla, annyi nincs. Hát mennyit tudnak adni? Semennyit sem. Ünnepre csak annyi bélyeget kaptak, amennyi a napi forgalomhoz szükséges.

Ki tudja előre, hogy mennyi lesz a napi forgalom?

Ki tudja megérteni a posta lelkét?

ILYEN MÉG NEM VOLT

Sok minden volt, de ilyen még nem volt.

Beléptem a Keravill VII., Thököly út 2. sz. alatti üzletébe. A bejárattól jobbra hosszú pult, mögötte nem volt eladó. Csak egy halványzöld inges fiatalember ült a pult tetején, cigarettázott és a színes televíziót nézte. Távirányítóval hol az egyes, hol a kettes csatornát kapcsolta és elmerülten élvezte a műsort. A szemközti rövid pult mögött idősebb nő volt az eladó, előtte vevők sorakoztak, mi is beálltunk mögéjük. És vártunk. Öt perc, tíz perc, tizenöt perc, valami drágább gépet vásárolt az elöl álló, sokáig számláztak, magyaráztak, mi vártunk türelmesen. „Most már csak a garancia-papírokat állítom ki" — mondta az eladónő és közben a várakozókra nézett. „Lehet kérdezni."

Éltünk a keggyel és kérdeztünk. Autórádiót szeretnénk.

A hölgy a hosszú pultra mutatott.

„Ott."

„De ott nincs eladó."

„Majd jönnek."

Odasétáltunk a hosszú pulthoz, megálltunk közvetlenül a tévét élvező, cigarettázó úriember mellett, eltöprengtünk, hogy mekkora a tolerancia ebben a boltban, ha egy vevő órákon keresztül próbálgathatja a tévét, anélkül, hogy nyilatkoznék, hogy viszi, vagy nem viszi?

Álltunk, vártunk, fél hatkor léptünk a boltba és már közeledett a hat óra, sehol senki. Ekkor, magam sem tudom, hogy támadt ez a képtelen ötletem, megszólítottam a pult tetején tehénkedő gentlemant.

— Uram, ön itt vevő, vagy eladó?

— Eladó — felelte és tovább nézte a mozit.

— Akkor, kérem, miért nem szolgál ki?

— Nem szóltak.

— Gondolom, magának kellett volna szólnia és megkérdezni, hogy mit óhajtunk.

— Én erről nem vitatkozom — válaszolta az úriember.

Ha nem vitatkozik, több kérdés nincs. Átvillant agyamon, hogy a botbüntetést kár volt eltörölni. Szó nélkül kimentem az üzletből, hazaérve azonnal felhívtam a bolt vezetőjét. És a következő meglepő információkat kaptam. A boltvezető csak január óta van az üzletben, ő már örökölte H. L. urat és nincs tőle elragadtatva. Már többször ***„jelentette a központ felé"***, hogy el kéne küldeni, de még nincs döntés. Gyönyörű, nem? Hogy a boltvezetőnek ne legyen annyi joga, hogy egy lusta és pimasz frátert úgy kivágjon az üzletből, hogy a Lánchíd oroszlánján találja magát… A boltvezető különben, sajnos, nem tudta ma ellenőrizni, hogy mi történik a boltban, mert az év végi munkákkal volt elfoglalva, benn volt az irodában. A többi eladó pedig nem szólt, vagy nem mert, vagy nem akart…

Nem hiszem, hogy a legnagyobb munkaerőhiány is indokolná, hogy az ilyen díszpéldányok megmaradjanak egy boltban.

Nem lesz ebből soha kereskedő.

Ember is alig.

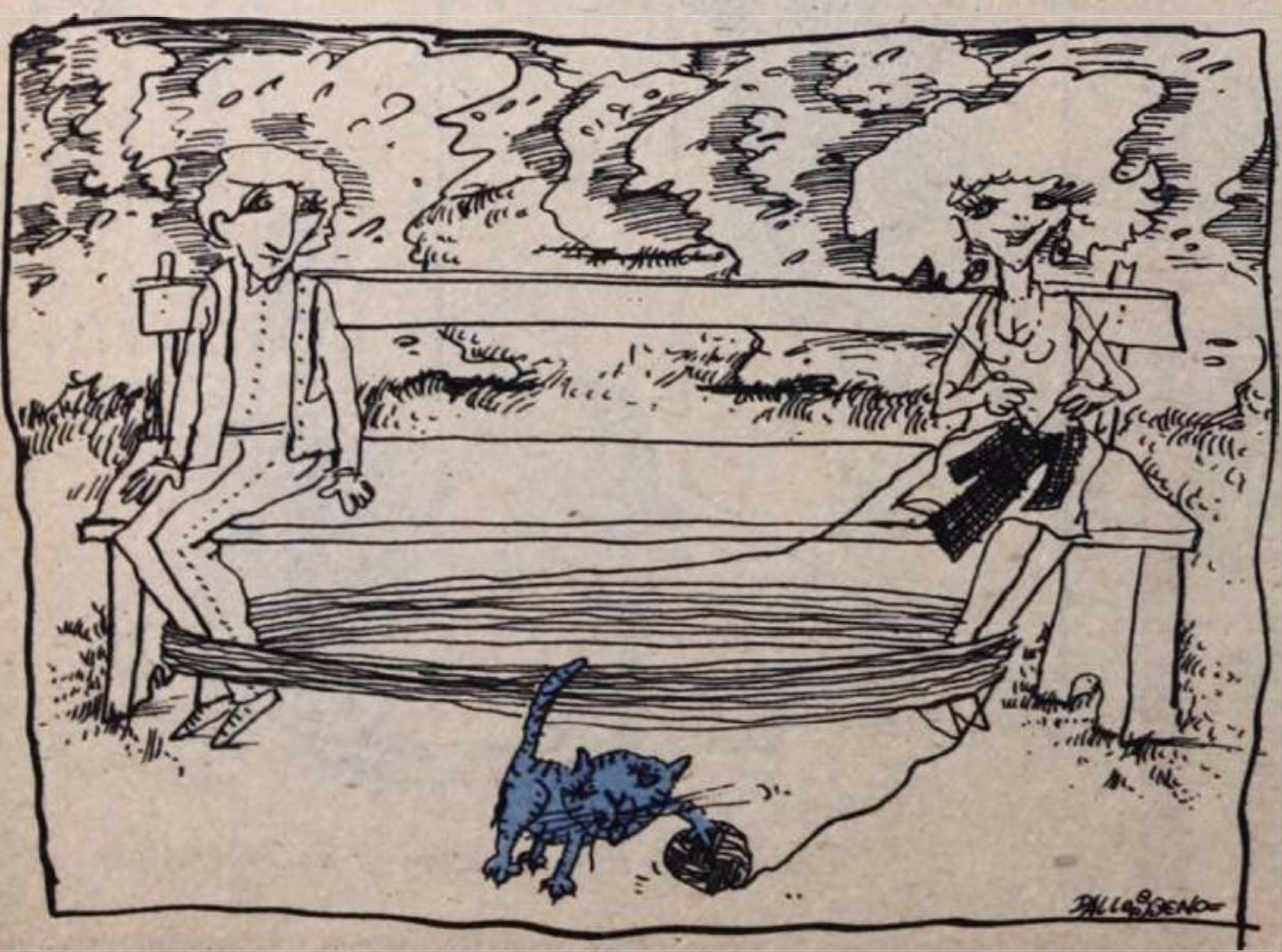
NAGY ÖTLET

Családi állapota: férjezett, két gyermek anyja. Foglalkozása építészmérnök. Szíve vágya, hogy jobbítson a világon. Ezért hevesen tiltakozott, amikor a közértben büdös volt a Margaréta vaj, kelletlen a zsemlye, felháborodott azon, ha a szónok azt mondta: „magasabb árfekvés is szóbajöhet", ahelyett, hogy megmondta volna magyarán, hogy drágul. Írt és tiltakozott és felszólalt és sehonnan nem kapott választ, és semmi sem változott. És ekkor vásárolt egy füzetet. És ha összeütközése támad a világgal, ha kátyút lát az úttesten és piszkot a járdán, ha részeg fiatalok támolyognak előtte és ha zagyva reklámot hall — akkor elővesz a golyóstollat, a füzetet és írásba foglalja szíve minden bánatát. Nem küldi el sehova, nem mutatja meg senkinek, csak megírja. Levezeti a dühét. Megkönnyebbül tőle. És nem kell dühöngve telefonálni, mert nincs vonal és mert mellékapcsol, nem kell levélpapírt, borítékot, postabélyeget vásárolnia, nem kell az illetékesek címét kikeresni, irányítószámot hozzábiggyeszteni. Semmit sem kell vele csinálni, csak leírni és utána megnyugodva becsukni a füzetet.

És ugyanúgy nem történik semmi.

Fehér Klára

ISMERKEDÉSI KÍSÉRLET

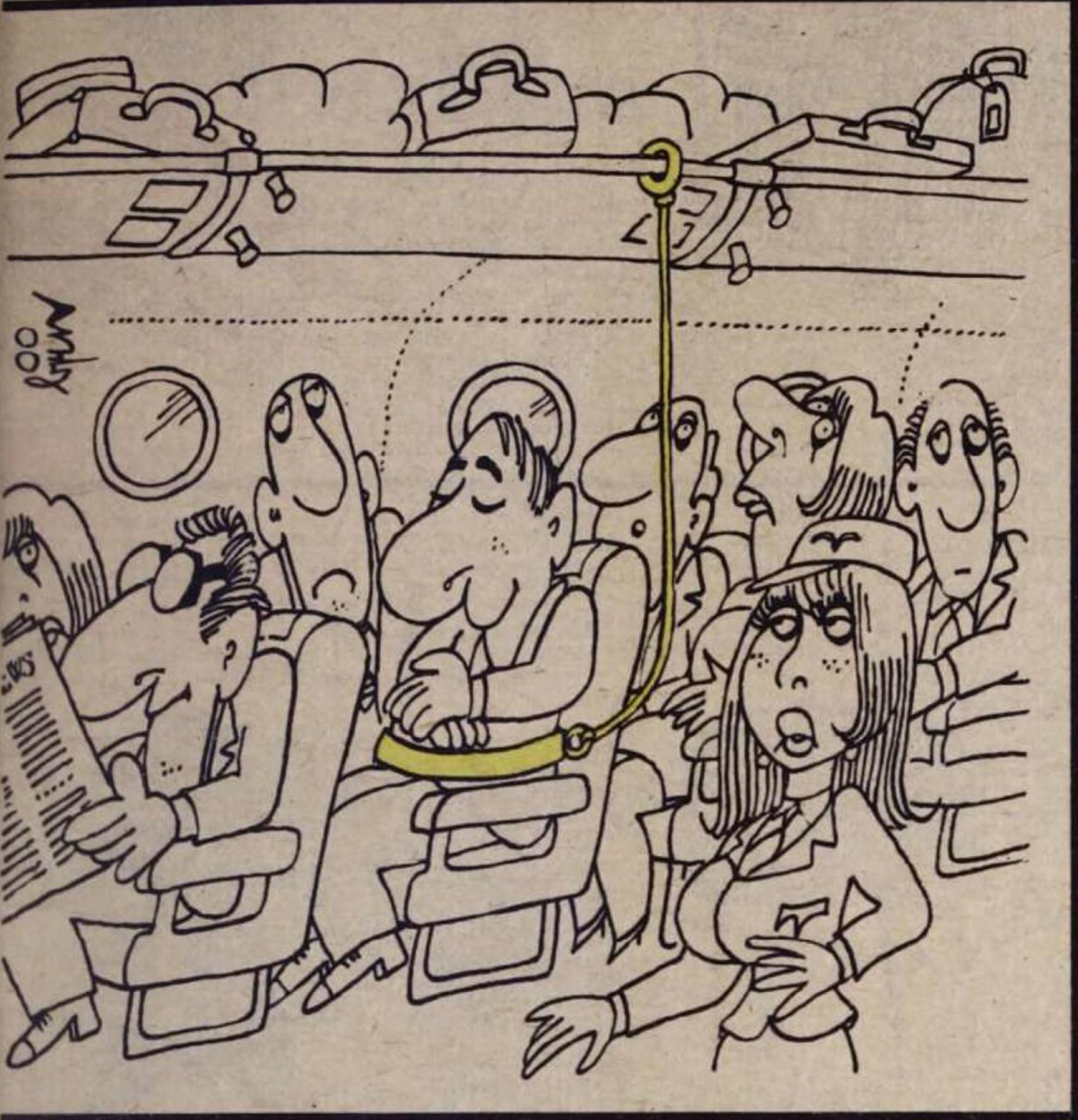

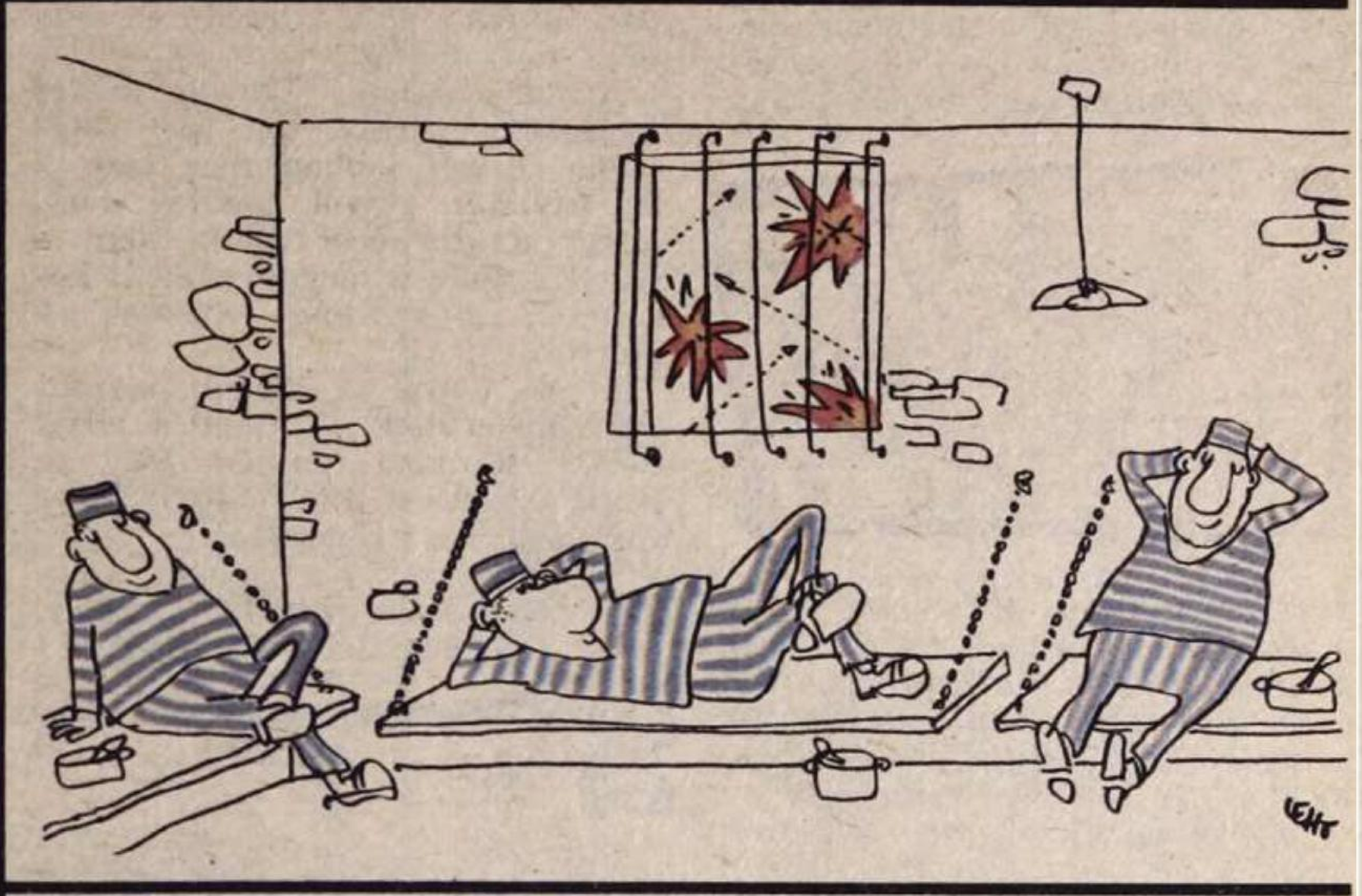
ESTI IMA

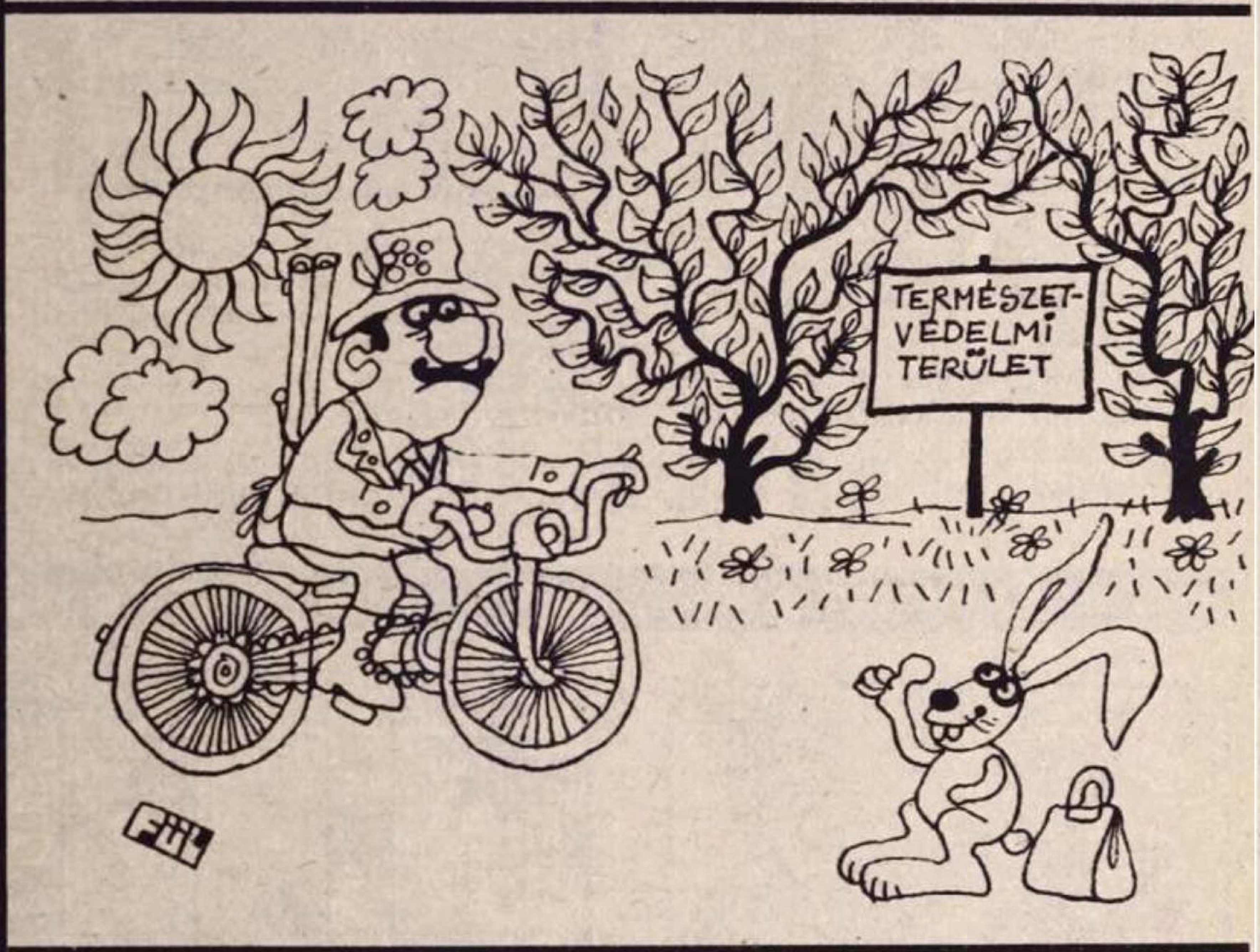

BIZTONSÁGÉRZET

BALÁZS-PIRI, LEHOCZKI, FÜLÖP, BRENNER, HEGEDŰS, DALLOS

99 FITYISZ

Történt egyszer, hogy Szodomában (nota bene: Észak-Szodomáról van szó!) nagyon fellazultak a kereskedelmi erkölcsök. Főleg a leánykereskedelem területén.

A lelkiismeretlen leánykereskedők — kihasználva a piaci keresletet — 400 fityiszért dobták piacra

a szerencsétlen lányokat. (Már most tisztázandó: a fityisz Szodoma törvényes fizetőeszköze.)

Ez volt az ár, akinek volt fityisze, az részesülhetett a lányok kegyeiből, akinek meg nem volt fityisze, az mehetett haza a feleségéhez.

Hanem egyszer Igazságos Alex — ő volt akkoriban a legnagyobb fiú — megelégelte ezt az állapotot, és elhatározta, hogy elsöpri a leánykereskedők maffiáját. Alex gyakorlott kereskedő volt, a csikkszedésen és a vízenjáráson kívül már mindent megpróbált a korszerű kereskedelem felvirágoztatása érdekében.

A szakirodalomból kitépte azokat a lapokat, amelyek a kereslet-kínálat árszabályozó mivoltát hangsúlyozták, és úgy döntött, hogy ő ezután 99 fityiszért fogja adni a lányokat.

Volt nagy öröm a piacon! Hogyisne! 99 fityiszt mindenkinek megért a dolog, még azok is sorban álltak, akik ilyesmire soha nem fanyalodtak.

A 400 fityiszes lányok persze megijedtek, hogy mi lesz most velük. Ennél jobban már csak a 99 fityiszes lányok ijedtek meg, hogy mi lesz most velük. Nem is bírták sokáig a megnövekedett keresletet, ripsz-ropsz eltűntek a piacról.

A 400 fityiszes lányok viszont újra előkerültek, és minden ment tovább a maga rendjén. Még az Igazságos Alex titkárnője is visszaragasztotta celluxszal a tudós könyvekbe azokat a lapokat, amelyek a kereslet-kínálat sajátos, máig is érthetetlen összefüggéseit

taglalták. Néhány hónap múlva mindenki elfelejtette az egészet, bár a belváros sötétebb utcáiban még sokáig járt a mondás:

Egyszer volt Szodomában 99 fityiszért leányvásár!

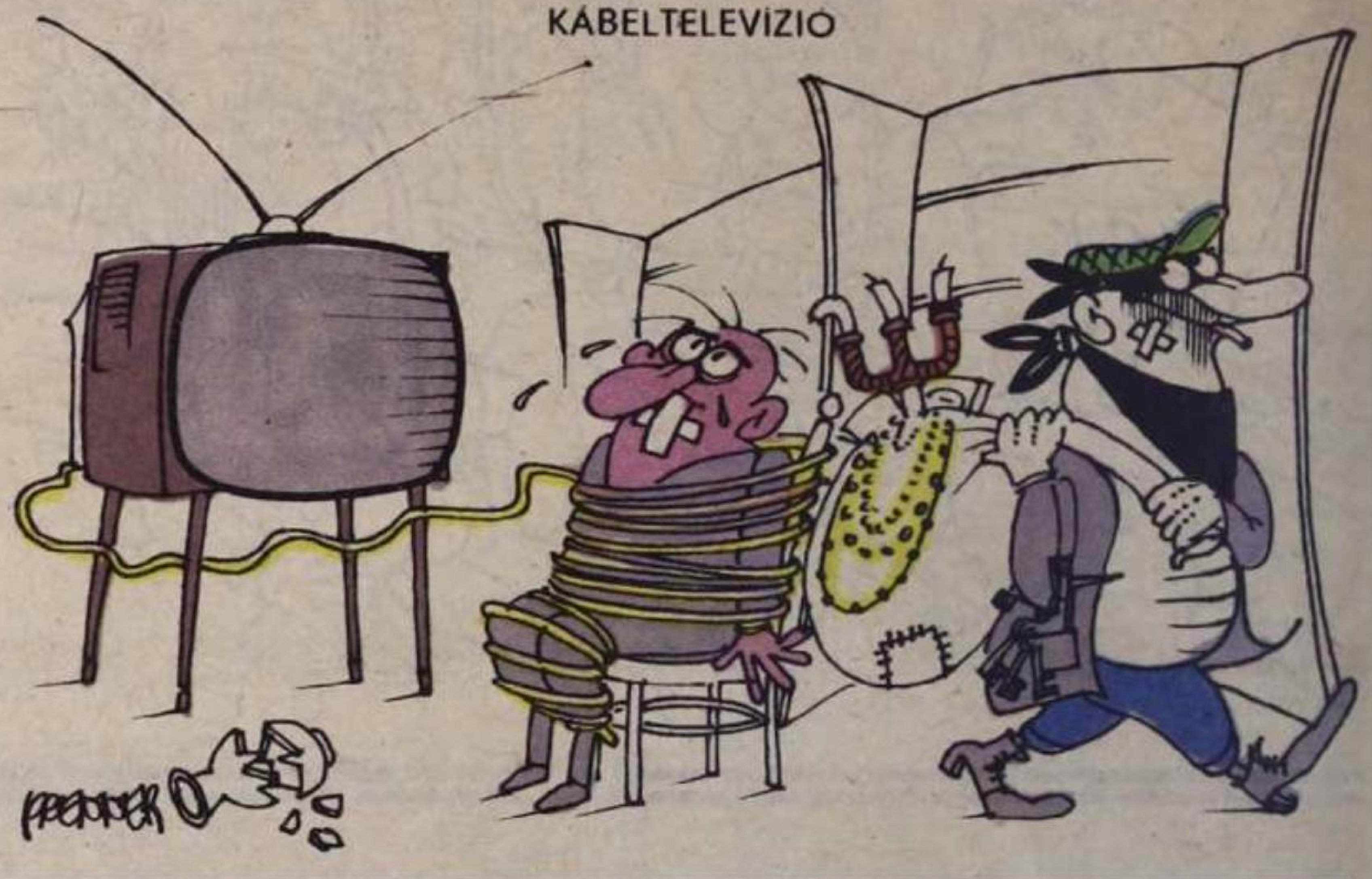
Trunkó Barnabás

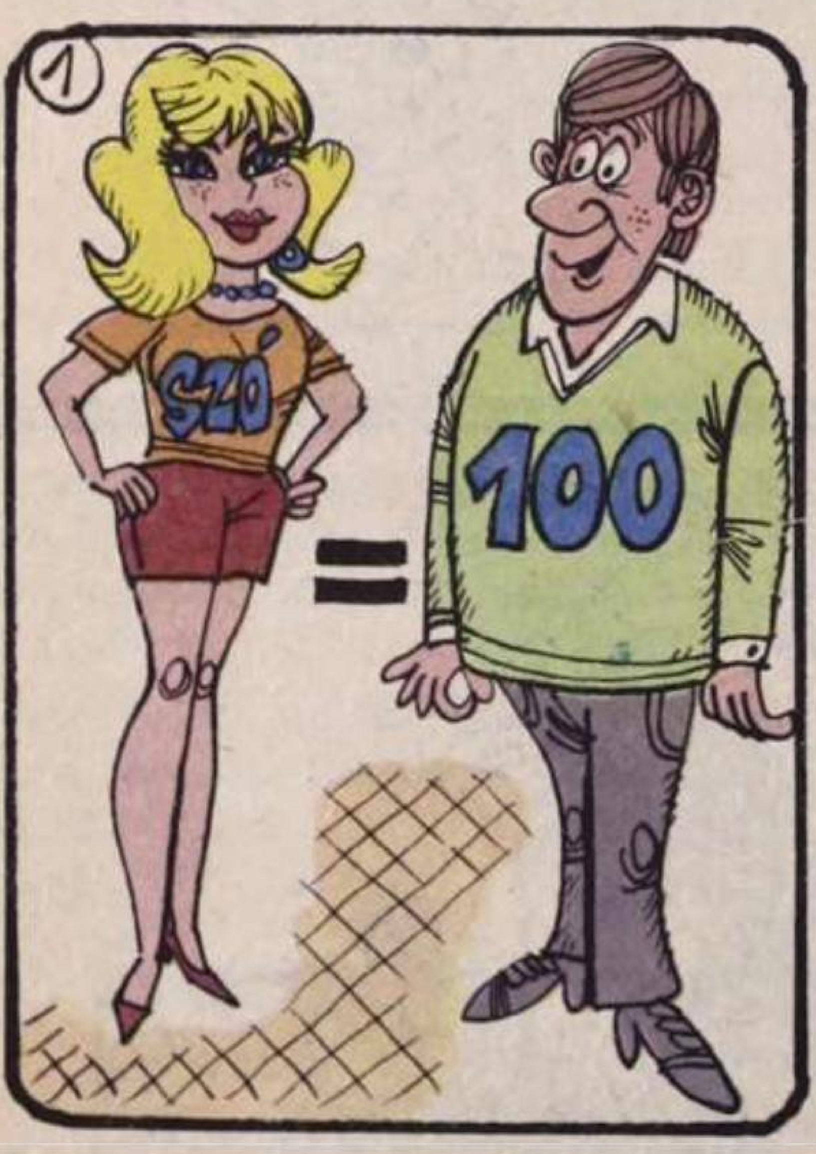
SZINTÉVESZTŐ A PESTI UTCÁN

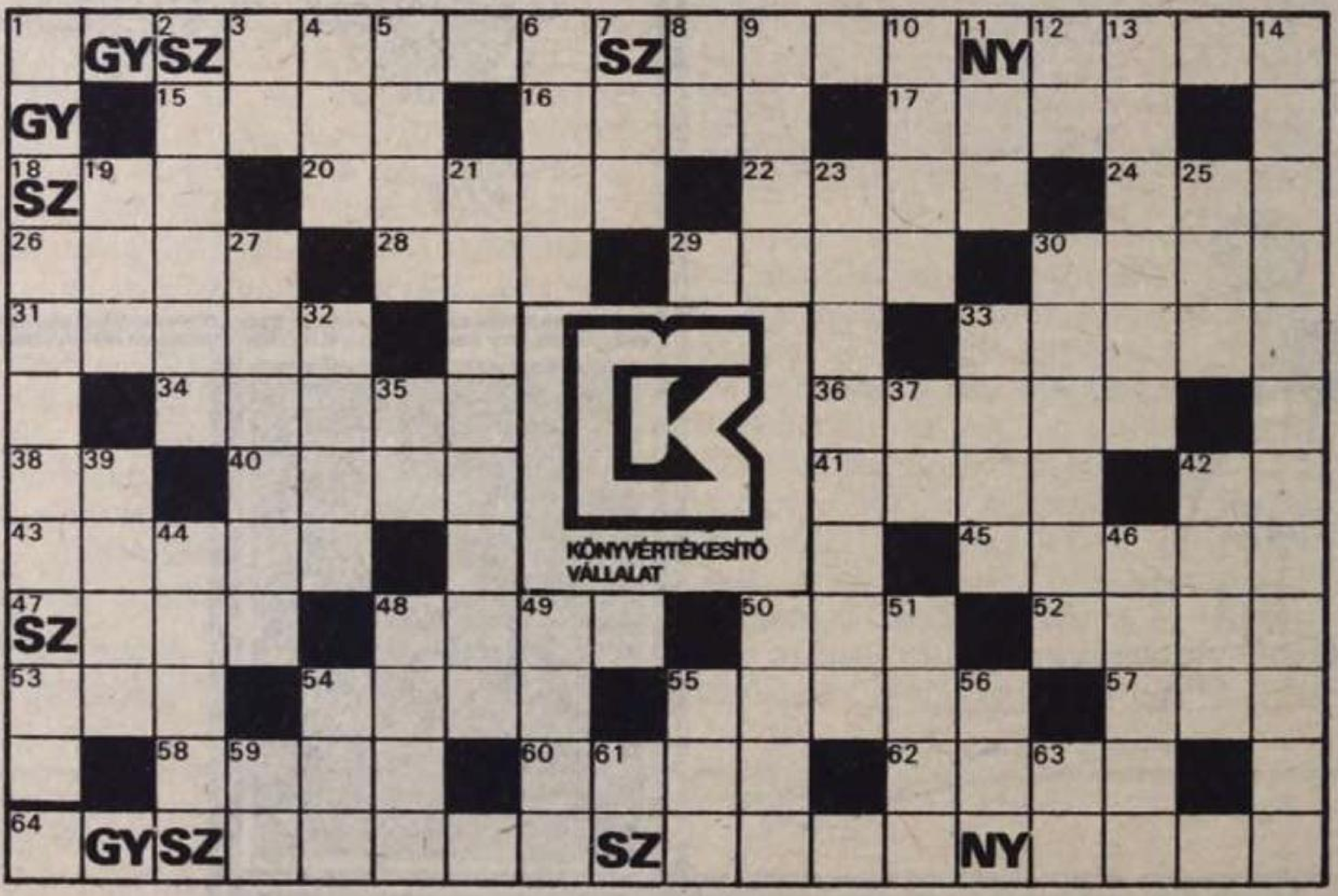

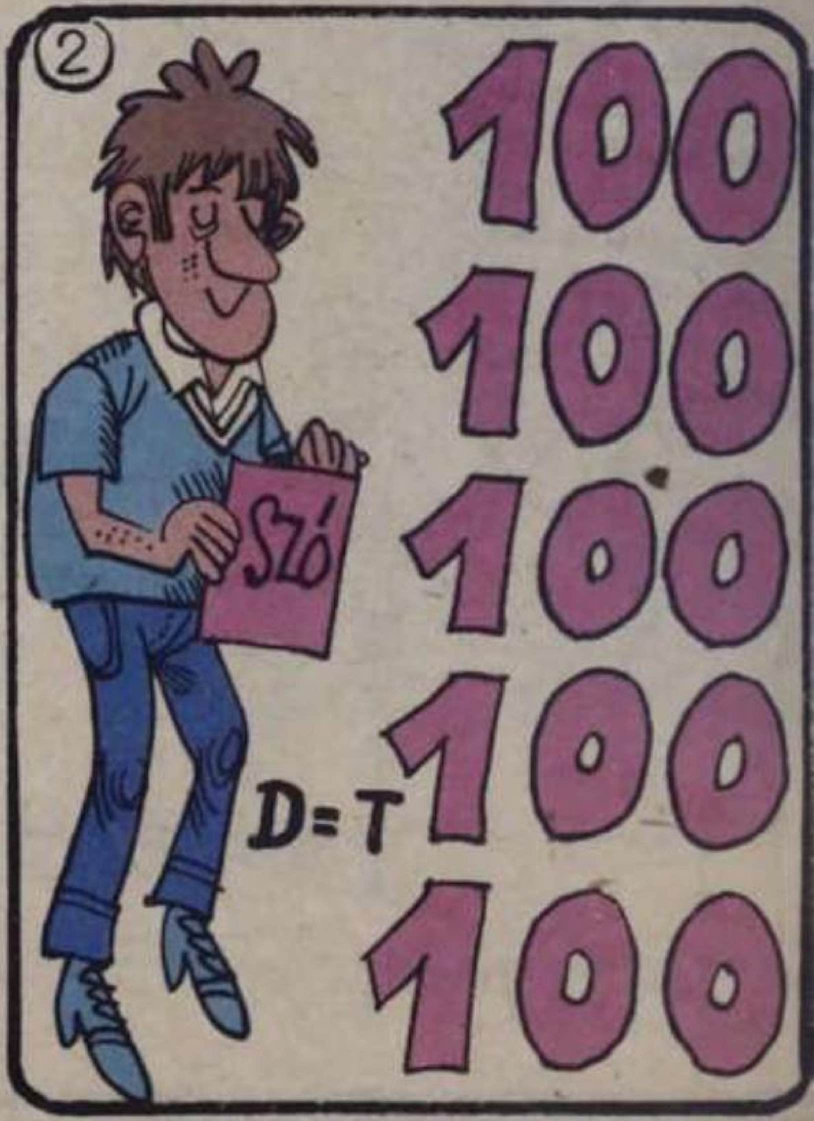
– Jesszusom, zöldek!

KÁBELTELEVÍZIÓ

VÍZSZINTES: 1. Nyelvi társasjáték és a vállalat neve, amelynek boltjaiban kapható. 15. Gazdasági ágazat. 16. Verdi-opera. 17. Rizs, németül. 18. Illat 20. Metélt. 22. Köret. 24. Valamivel kevesebb, mint ezer! 26. Nagyon régi. 28. Tudományos társaság, röv. 29. A Ludas Matyi volt főszerkesztője (László). 30. Nemesi apród a középkorban. 31. Férfinév. 33. Kiskabátom. 34. Hasznos, franciául (UTILE). 36. Vasúti étterem. 38. Az inda egynemű hangzói. 40. Megunja. 41. A tetejére vés. 42. Kiejtett mássalhangzó. 43. Kemény fém. 45. Rovar. 47. Széthintett. 48. Az mi? 50. Kevert rím! 52. De mennyire. 53. Végtelen ária! 54. ...-hír, rossz hír. 55 Tied, németül. 57. Betegség. 58. Út menti mélyedés. 60. Nemzetközi rádió- és tévészervezet. 62. ... litvasszulfid. 64. Lásd a vízszintes 1. sort.

FÜGGŐLEGES: 1. A nyelvi társasjáték. A következő boltokban kapható: Könyvesház, Budapest XIII., Váci út 19.; Illyés Gyula könyvesbolt, Budapest VI., Népköztársaság útja 16.; Múzsák könyvesbolt, Budapest IX., Ráday u. 3.; Budapest X., Pataky István tér 7—14.; Budapest XXI., Karácsony Sándor u. 2. A hanyagságot megbüntető. 3. Opus, röv. 4. Szor, -szer, -ször, németül (MAL). 5. Akta. 6. Taktus, németül 7. Szervusz, rövidebben. 8. Ad, tájszóval. 9. ... thustra, perzsa vallásalapító. 10. Védi. 11. Hasít. 12. Római hat. 13. ...-tenger, az Atlanti-óceán melléktengere. 14. Enyhébb szitokszó. 19. Állami bevétel. 21. Csend. olaszul (Zsoldos Imre trombitaművész híres trombitaszólójának is ez a címe). 23. La Pasionaria (Dolores). 25. Én, latinul. 27. A salétromsav sója. 30. Töltény. 32. Méregező gáz. 33. ... vásár — ócskapiac.. 35. A lutécium vegyjele. 37. EÁ. 39. Francia parfümmárka. 42. Kanna, népiesen. 44. Földtörténeti szakasz. 46. A kis Góboré. 48. Férfi becenév. 49. „A" sétapálca. 50. Város Franciaországban. 51. Figyelmeztető. 54. Homokszemcse! 55. A dráma kezdete! 56. A nyer betűi keverve. 59. Vés. 61. Piszokdarab! 63. Véd.

Beküldendő: a vízszintes 1., 64. és a függőleges 1. sor, valamint a képrejtvények megfejtése, június 30-áig. Cím: Hírlapkiadó Vállalat, Reklámszolgálat, Budapest, Blaha Lujza tér 3. 1959. Jelige: „Könyvért".

A helyesen megfejtők között tíz 100 forintos vásárlási utalványt sorsolunk ki. A nyereményeket postán küldjük el.

NYELVI TÁRSASJÁTÉK

EGY SZÓ, MINT SZÁZ!

AZ OLVASÓ OLDALA

BOLHAPIAC

KERESNEK: Bármilyen sztereo magnódecket, nyugati képes magazinokat, filmfelvevőgépet; — Zilahy Lajos: Fatornyok c. könyvét; — Régi tejesüveget; — Magyar—olasz szótárt, és régi kiadású latin szótárt, Zalatnay Sarolta: Nem vagyok én apáca c. könyvét; — Havasi János: Kele, a lélekláto c. művét; — Sértetlen, hiánytalan, nagyméretű, összerakható cserépkályhát bontott vagy új állapotban; — Révész Sándor posztereket.

KÍNÁLNAK: Fischer teniszütőt; — A 60-as évekből való üzemképes Terta T529 MG zenegépet (rádió, lemezjátszó, szalagos magnó); egy eredeti orosz balalajkát és MK 23-as kazettás magnót; — A Labdarúgás c. folyóirat bekötött példányait 1964—1985-ig.

CSERÉLNEK: Fischer teniszütőt hálózsák(ok)ra; — Német—magyar kéziszótárt magyar—spanyol, spanyol—magyar szótárra; — 200 literes hűtőszekrényt kazettás rádiómagnóra; — Nyírő József: Uz Bence c. könyvét Mezei Mária könyvére; — Fantasztikus és kalandos könyveket hasonlókra; — Film, Színház, Muzsika, Filmvilág, Képes Sport régi számait fantasztikus és kalandos könyvekre.

Az ajánlatokat, kívánságokat továbbra is levélben kérjük pontos címmel, ha van telefonszámmal. A közhírré tétetett holmik után munkanapokon 9 és 12 óra között a 335-718-as telefonszámon, a 4-es melléken lehet érdeklődni.

A HORVÁTZSIDÁNYI HELYZET

A Ludas Matyi április 2-i számában „Baki baki hátán" címmel Timár György tollából az alábbi sorok jelentek meg a Horvátzsidányban felállított munkámról: „Váradi Sándornak a népek barátságát jelképezni hivatott szobrát állították föl Horvátzsidány főutcáján. A faluban ugyanis magyar, horvát és német ajkúak élnek együtt. Nos, a szobor három leányalakja szinte tüntetőleg háromfelé fordul, még véletlenül sem pillantanak egymásra. Ha ez a »jelkép« egyáltalán tükröz valamit, az — attól tartok — nem a horvátzsidányi helyzet."

Köztérre felállított szobrot elemezni a hely ismerete nélkül nem lehet. — Aki ettől eltekint, a felületesség csapdájába eshet. Szobrom élcelődős bírálata is ezt példázza. A három leányalakos figura két út derékszögű találkozásánál van elhelyezve. Erre az adott helyre kellett komponálnom művemet. Így a szerencsés többnézőpontúság kötelezővé tette a szobor minél gazdagabb térbeli kibontását. Ennek következtében aki a helyszínen nézi a „Népek barátságát" jelképező munkámat, nemcsak az ábrázolás egyértelműsége válik előtte világossá, de élvezi a szobor építészeti és környezetformáló hangulatát is. Minden egyéb belemagyarázás, és egy lelkes, három nemzetiségből álló nagyon szép község első magyarországi jelképének kifigurázása.

Nevem helyesen az alábbi szerint írandó:

Várady Sándor

MEGHATALMAZÁS

Örkényi sorokat kellett papírra vetnem a napokban. No, nem saját lelemény, hanem a hivatali regula kényszerére. Feleségem, akivel házasságom — minthogy közös átutalási betétszámlára léptünk — az OTP előtt is megerősíttetett, aprónak tűnő banki tranzakcióra vállalkozott. Megkísérelte, hogy az ősrégi, évekkel ezelőtt megszűnt átutalási számlámra érkezett honoráriumomat áttetesse az új, tavaly nyáron nyitott, ma is élő számlámra. Gondolta, ehhez elegendő az összeg felvételére fölszólító értesítés, s még meghatalmazás sem kell, elvégre nem vesz föl pénzt, csak átirányít pénzt — a mi számlánkról a sajátunkra. Tévedett. Az értesítés hátlapjára saját kezű aláírással ellátott meghatalmazást kellett írnom, amely a következő volt:

„Alulírott P. G. 1022. Mák utca 5. szám alatti lakos kérem, hogy P. G. 1022 Mák utca 5. szám alatti lakos megszűnt átutalási számlájára érkezett 2456

forintot P. G. 1022 Mák utca 5. szám alatti lakos új átutalási betétszámlájára áttenni szíveskedjenek." Szíveskedtek. Ugyanis a meghatalmazás mintaszerű volt.

P. G.
1022 Mák utca 5.
szám alatti lakos

TÜCSÖK és BOGÁR

Anyám az ég — a legnagyobb
tehén minden felett:
Tejút-eres tőgye sajog
s csak dönti a tejet.

Kis poézis Anyák napjára. Aki írta — anyja fia!

(A Petőfi Népéből ollózta Harmos Jenő, kiskunhalasi olvasónk)

osztályos adminisztrátorokat, takarítókat, beteghordókat, óvodába darusokat. Jelentkezés személyesen vagy az [█████] telefonon.

Világos. Ha túlsúlyos a gyerek, vagy nem elég erős a dadus, majd jön a darus és felemeli.

(A Népszabadságban bukkant rá Jáki Vilmosné)

A csontot leforrázzuk, majd hideg vízben 1–2 órát főzzük. (A

Szegény ember hideg vízzel főz!

(A Családi Lapban lelte Csáki Miklósné)

Eskült tettek az újonc katonak

A seregben is emelkedik az átlagéletkor?

(A Zalai Hirlapból merítette Győrffy Erika, nagykanizsai olvasónk)

Méghozzá a lófoci!

(Egy idegenforgalmi kiadványból ollózta Pawlowsky Tamás, tatabányai olvasónk

Kevés volt-e a kenyér?

Az ünnep előtti délutánon és estén igen sok bosszús ember és háziaszony volt Tabon. Az történt ugyanis

Finom megkülönböztetés!

(A Somogyi Néplapból nyírta Buga Árpádné, polgárdi olvasónk)

Már Hamlet is tudta, hogy a tett halála az okoskodás. Sainos, vannak, akik a mai

Sőt, már Lucifer is megkérdezte: „Lenni, vagy nem lenni?"

(A Somogyi Néplapban találta Takács István, marcali olvasónk)

ÓVSZER A CIGARETTA RABJAINAK

Ne is szaporodjanak?

(A Vasárnapi Hírekben találta ifj. Fegyverneki Ferenc)

KEDVES OLTANDÓ?

Ezzel a megszólítással tájékoztatott valaki — a tetanusz elleni — „Védőoltási idézőlap"-pal kapcsolatos teendőimről. (Az idéző, illetve tájékoztató szerv vagy magánszemély kiléte nem derül ki.)

Azt már tudomásul vettem, hogy 60. életévem betöltése után foglalkozásom, társadalmi rangom: nyugdíjas. Megszólításom: fater, tata vagy apafej, s csak kivételes esetekben (pl. gyorshajtás) — állampolgár. De így, egyszerűen: Oltandó, még kissé szokatlan. Visszaemlékezve falusi gyermekkoromra, e titulusról a mész, a vadrózsa, a kutya, a sertés és a szarvasmarha jut eszembe. Ezek voltak oltandók, bár az igazsághoz tartozik, hogy a „kedves" jelző nem minden esetben dukált nekik. Na mindegy! Legalább ezentúl a különféle kérdőívek kitöltésekor nem töröm a fejem, már tudom, ki vagyok: OLTANDÓ.

Dr. Andrássy Dezső
Budapest

Véleményünk szerint ezúttal is megfelelne a régi, jól bevált *Tisztelt* vagy *Kedves Címzett!* megszólítás. (A szerk.)

ÚTICÉLOK

című rejtvényünk megfejtése:

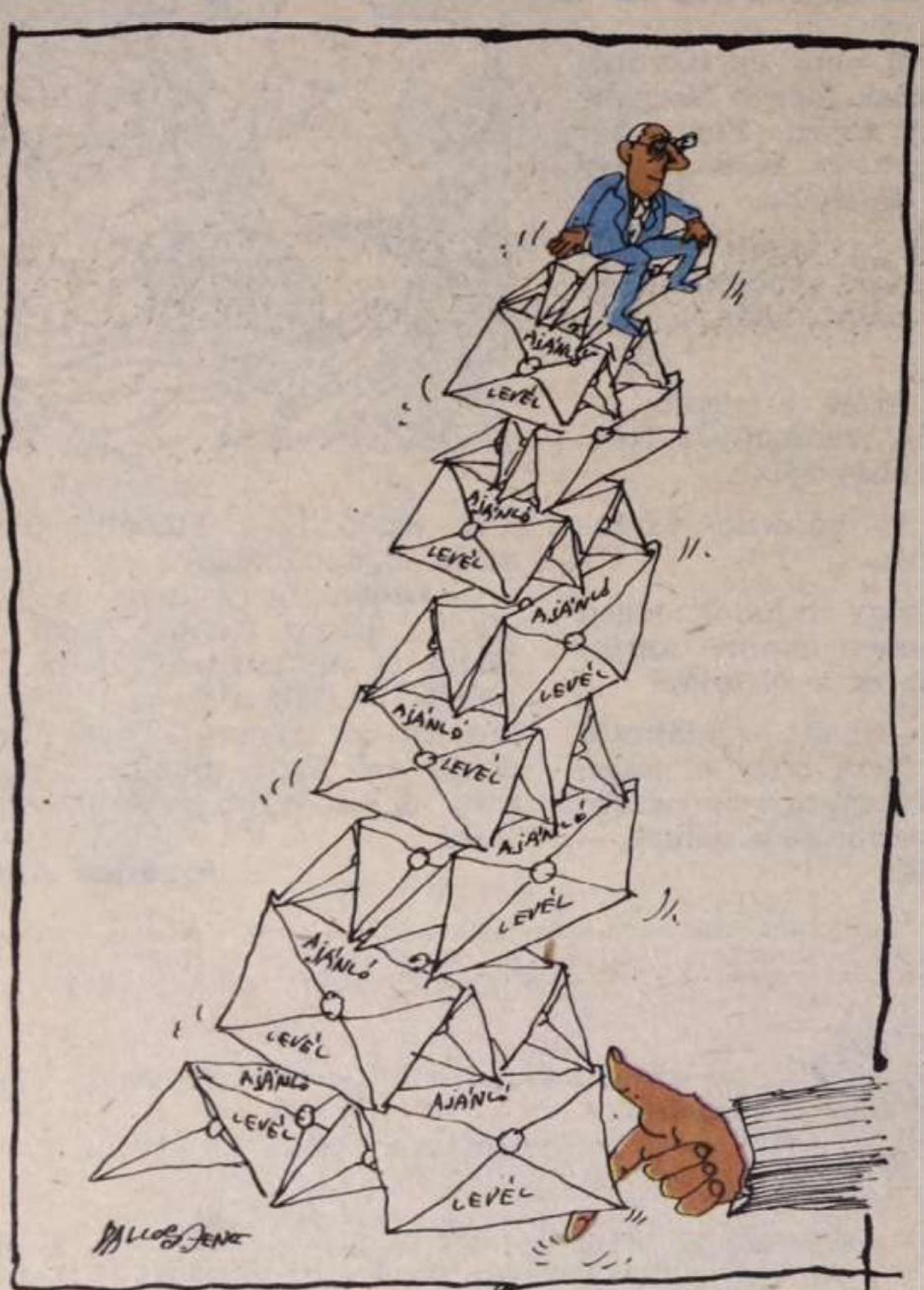
— Ez igaz, de mindig kiszámolom, hogy mennyi pénzt takarítok meg.

200—200 forintot nyert:

Kovács István, Kiskunlacháza, Toldi Miklós u. 31. 2340
Várady Attila, Miskolc III., Kuruc u. 53. 3535
Darók János, Budapest, Csángó u. 22. A/2. ép. IV. 1134

A nyereményeket postán küldjük el.

KÁRTYAVÁR

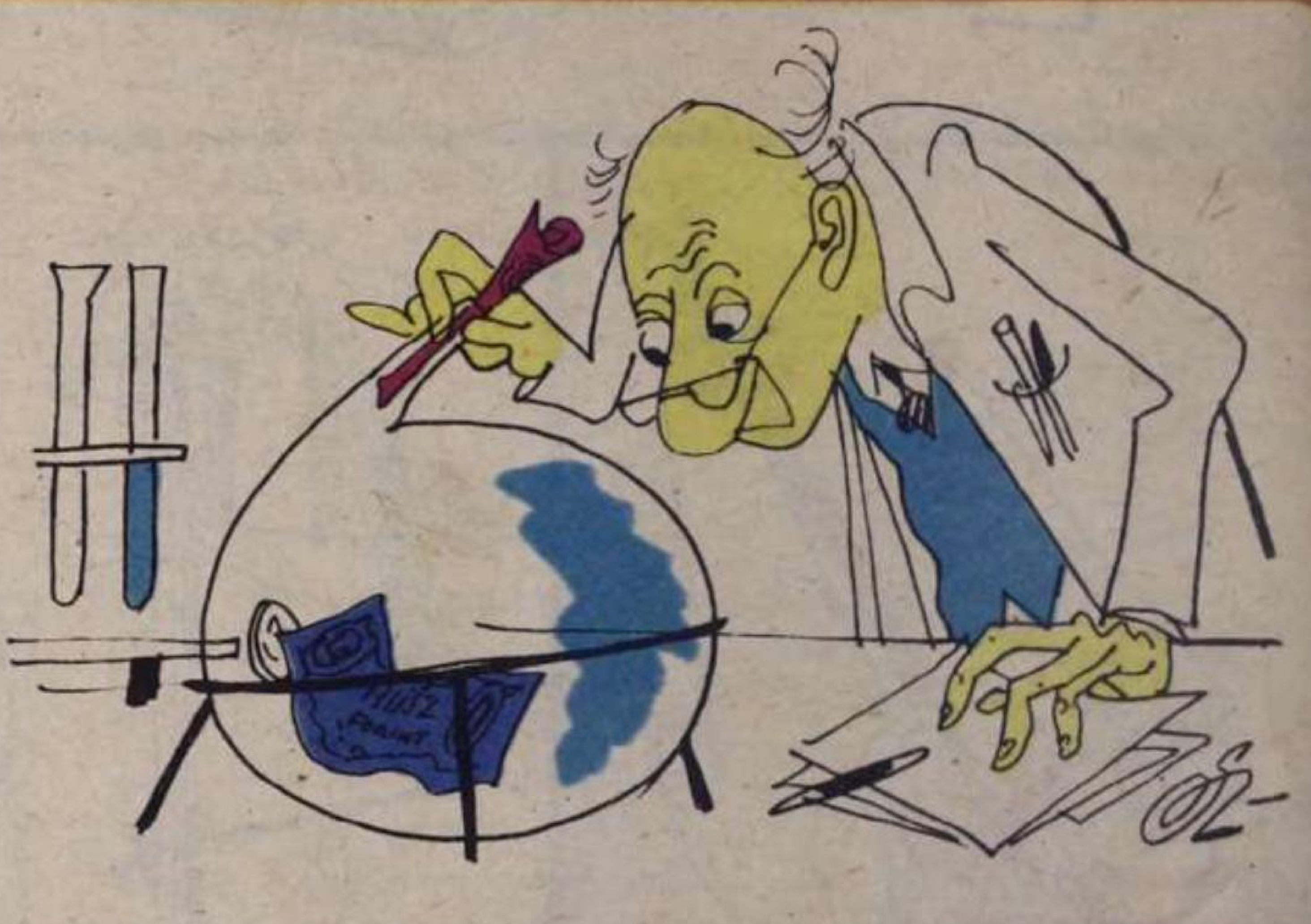
LAKÁS NÉLKÜL

– Talán segítenél kitakarítani, Zsolti, ha azt akarod, hogy itt legyen a mi kis meghitt búvóhelyünk!

LOMBIK KORSZAK

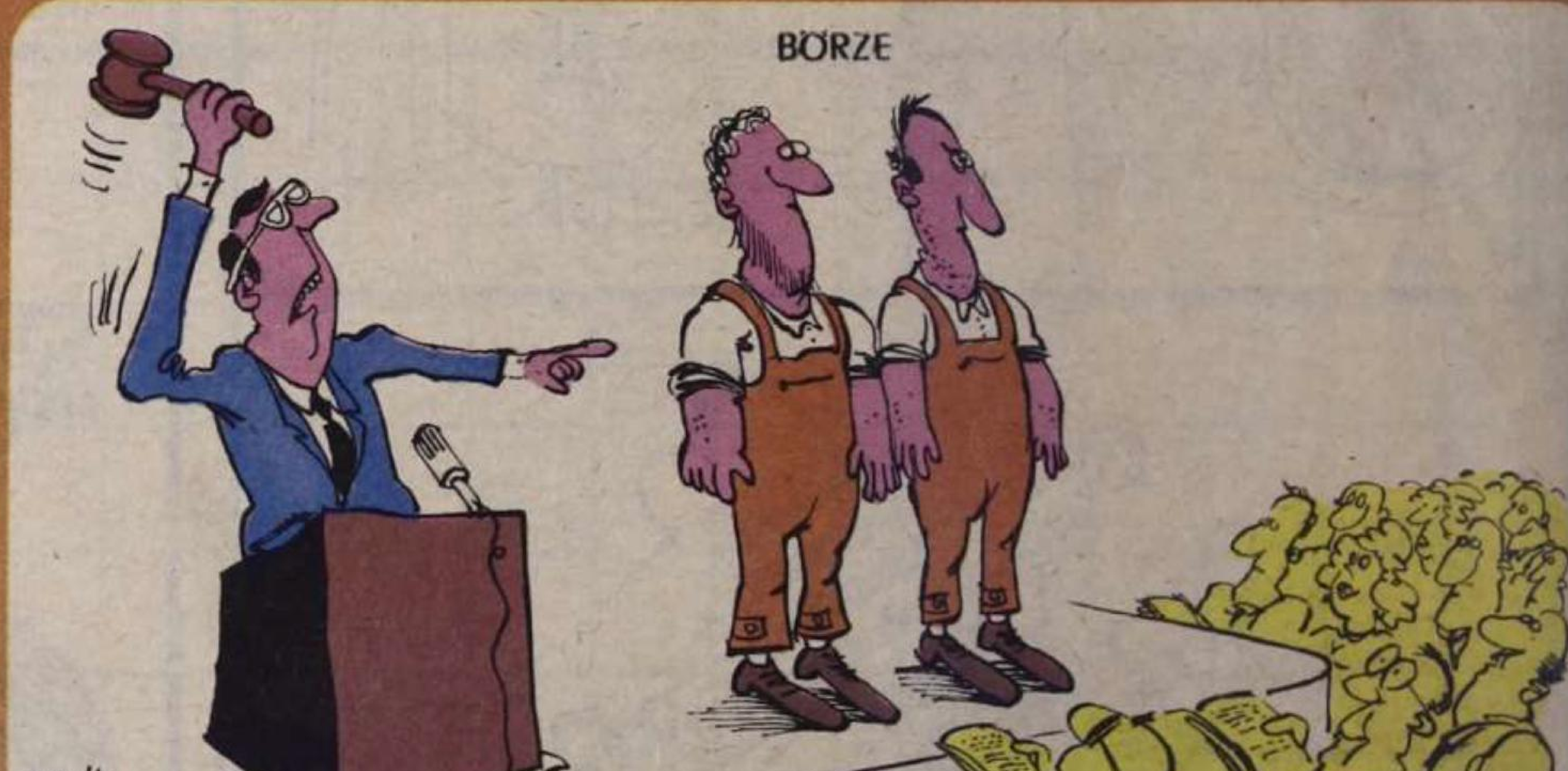
– Hátha megfiadzik!

– Abból nem tudunk kijönni, amit a férjem a Béketanácsnál keres, ezért esténként ekevasat kovácsolunk a kardokból!

BÖRZE

– Két géemkást adunk egy téemkásért ...

FOLYTATÓLAGOS KRIMI

– Ejha! A végén még kiderül, hogy te leszel a gyilkos ...

FORMA–1

